

ZLATKO PRICA

Galerija Mona Lisa
Zagreb

naslovnica

ŽUTO STABLO

1967 ulje na platnu 160 x 129 cm
str. 26

ZLATKO PRICA

“Za mene slikarstvo nije usuglašavanje s dopuštenim ili pomodnim stanjem jednog razdoblja, nego moja unutrašnja potreba da radim ono što radim. I da to što radim, ludo volim.”

ŽIVOTOPIS ZLATKA PRICE

Marija Gelo

AUTORI TEKSTOVA - CITATI

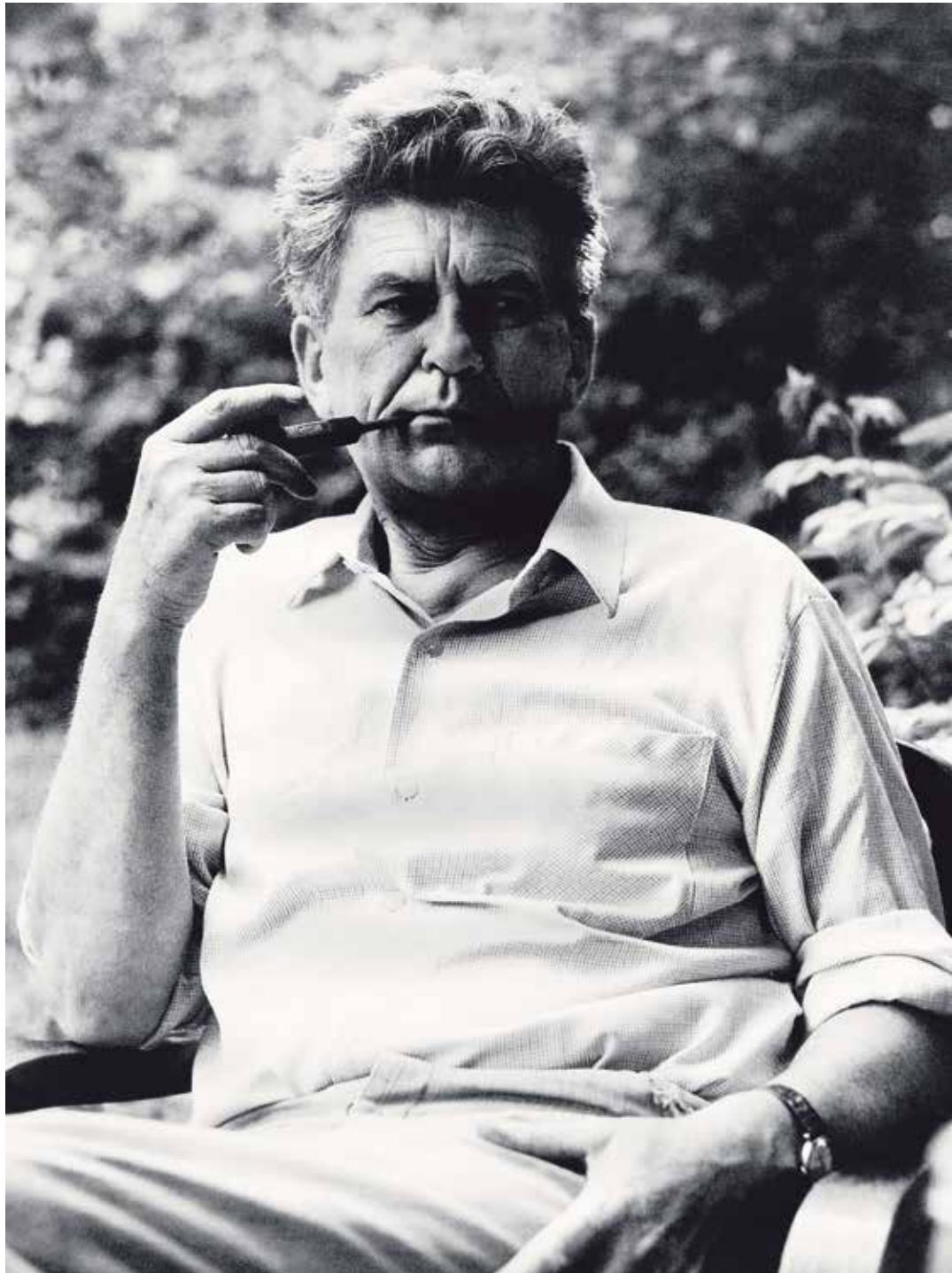
Zlatko Prica
Grgo Gamulin
Nikola Albanež
Stanko Špoljarić
Vladimir Maleković
Ive Šimat Banov
Darko Schneider
Marina Baričević

ZLATKO PRICA

izložba slika

jesen 2021.

ZLATKO PRICA

1916 - 2003

Zlatko Zoltan Ödön Prica rodio se **26. lipnja 1916.** u jednom od najljepših mađarskih gradića, Pečuhu (Pécs) koji se nalazi u Baranji u južnoj Mađarskoj. Otac Deszö (Željko ili Desiderio) bio je trgovac podrijetlom Hrvat, a majka Agnesa Klöchler Austrijanka iz Stillfrieda, gradića poznatog po Napoleonovoj bitci. Kuća u kojoj se rodio je i danas u pečuškoj ulici Ferencesek 22, s dvojezičnom spomen pločom s natpisom "U ovoj kući je rođen znameniti hrvatski slikar, akademik Zlatko Prica."

Pečuh je poznat po romaničkoj katedrali i po porculanu Zsolnay, a uz brojne kapelice, kuće i građevine iz razdoblja turske okupacije Pečuhom dominira renesansni i barokni stil. U Pečuhu je Prica završio prvi razred osnovne škole, a ta ista škola i danas postoji na glavnom gradskom trgu na kojem dominira sačuvana turska arhitektura s minaretom. Spoj je to različitih religija koje žive u međusobnoj toleranciji. Iz takve sredine stasa i naš slikar. Sa Zlatkovih šest godina obitelj seli u Zagreb. Tog razdoblja Prica se s nostalgijom prisjeća:

*Rastao sam se od tog mojeg Pečuha, tamo **1922.** godine, kada sam s roditeljima preselio u Zagreb, odnosno Samobor. To je bilo prisilno preseljenje jer je diktator Horthy htio Mađarsku očistiti od "stranih elemenata" što mu naravno nije nikada uspjelo jer je i sam Pečuh okružen stranim žiteljima. Taj egzodus trajao je trideset godina, kada su sami Mađari otkrili da sam rođen u Pečuhu i zaželjeli mi napraviti izložbu što se ubrzo i realiziralo.*

Teta Milenka je prilikom prijave u Hrvatskoj ime Zoltan prevela u ime Zlatko.

Budući da dječak nije znao jezik, godinu dana pauzira i uči hrvatski jezik u dječjem vrtiću, koje su vodile opatice Sestara sv. Vinka u Samostanskoj ulici (danас Varšavska) u Zagrebu. Upisuje se u drugi razred i završava osnovnu školu. Zatim polazi Drugu klasičnu gimnaziju na kojoj je i maturirao.

Nakon nepune dvije i pol godine zagrebačkog života (u kući iza tramvajske Remize) seli s majkom u Samobor, zapravo u Sv. Martin pod Okićem. Ubrzo upoznaje i obitelj Reiser i svoju buduću suprugu Zdenku (koja tada ima 6 godina), sestru svoga dragog doživotnog prijatelja Nikice Reisera, velikog hrvatskog slikara. Kako je kurija Mirnovec na putu između Sv. Martina pod Okićem gdje živi i Samobora, često se zaustavlja i gostuje u obitelji dr. Reisera (oca Nikice i Zdenke). Punih petnaest godina putuje u Zagreb na školovanje, uglavnom pješice.

Zlatko Prica s Krstom Hegedušićem

Već u gimnaziji intenzivno crta i sa školskim kolegom Kostom Angeli Radovanijem priređuje izložbu svojih radova. Prica vrlo rano prepoznaće svoj životni poziv, a na tu odluku utjecao je i njegov otac koji je često crtao pred malim Zlatkom. Kako je uvijek volio isticati, sam je sebi odredio sudbinu vinuvši se u slikarske vode.

Ljetne mjeseca **1934. i 1935.** provodi u Stillfriedu učeći materinji jezik i čitajući Goethea u originalu. Očaran okolinom majčina rodnog kraja, slikar u njemu živi punim životom. Slike sela s voćnjacima i vlakovima koje tada slika podsjećaju na neka Dürerova remek-djela.

Još prije upisa na Akademiju **1937.** Prica dobiva podršku Krste Hegedušića. O tome priča:

Prije mature, jednog sam dana skupio akvarele, crteže i slike te otisao direktno Krsti Hegedušiću. Predstavio sam se - tko sam i što sam - i zamolio ga da mi kaže poneku riječ o onome što sam radio. On je moje radove pomno pogledao i rekao: "Čujte mladiću, ako tako nastavite vidjet ćemo... Možda će i biti nešto od Vas. Na temelju onoga što vidim pristajem da se s Vama bakćem". U međuvremenu me Krsto Hegedušić pustio da crtam akt u njegovom atelijeru na Akademiji likovnih umjetnosti, iako tamo još nije bio profesor. To je bio zapravo atelijer njegova tasta, kipara Roberta Frangeša Mihanovića. Profesor mu je bio i veliki Ljubo Babić koji nije bio tako zadovoljan kao Krsto smatrajući da su Pricini crteži nedisciplinirani i razbarušeni.

"Babić je bio pedant ali ga je Krsto svojski uvjeravao da sam budući crtač par excellence što je Babiću bilo jako važno. To se vidjelo i kasnije jer je isticao parolu da se 'crtež stječe svakodnevnom mukom i marom, a da se lijepe boje mogu dobiti ili kupiti u dućanu'. Ta misao bila je Tintorettova, ali ju je Babić isticao kao svoj vlastiti credo", kaže slikar. Drugu veliku podršku dobiva mladi Prica u Omeru Mujadžiću.

"Prijemni ispit vodio je Mujadžić. Kraj mene je svoj štafelaj postavio Ivec Lovrenčić, nekoliko Slovenaca... Kod Mujadžića smo položili taj ispit. Mislim da smo radili neku glavu... Mujadžić mi je dao osnove onoga što je Babić tražio kao uvjet. Perfektni crtež. Obrazložen. Ne crtež kao ornament, nego crtež kao podatak. A Mujadžić je bio izvanredan pedagog. On je predavao anatomiju, i to na način po kojem se anatomija ne da odvojiti od crteža i crtača. Ne medicinska anatomija, nego slikarska. I to je izvanredno znao objasniti i dati onome tko je imao želje i volje da nešto nauči. Mislim da je Mujadžić dao sve što se imalo naučiti: sve što jedan pedagog može dati", kaže Prica.

Mujadžić je ostao za Pricu primjerom učitelja i uzorom kojemu je i nakon završetka akademije najviše zahvaljivao. Da je riječ o dobrom crtaču, pokazalo se kasnije pri kraju završne godine rada u klasi Ljube Babića kada je student Prica umjesto profesora vodio korekturu u klasi.

Slikarski uzori na domaćoj likovnoj sceni su mu Josip Račić i Miroslav Kraljević. koliko zbog slikarskih umijeća toliko i zbog tragičnog kraja njihovih života.

Na izložbi diplomskih radova Prici je dodijeljena stipendija za putovanje u Pariz koju zbog nadolazećeg rata nije uspio iskoristiti.

Već **1941.** (u godini svog diplomiranja) izlaže svoja djela u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu, što pokazuje i njegovu ranu zrelost i odlučnost. Mogao je u tom trenutku ispuniti cijeli Umjetnički paviljon mnoštvom slika, akvarela i crteža (izložio je 81 rad: 26 ulja, 46 grafika i 9 akvarela). Izložena ulja bila su tipična za predratni trenutak zagrebačke škole: široke mrlje boja, slobodan potez, svjetli *plein-air* ostvaren neposredno na motivu. Posebno valja istaknuti dva ulja: Portret dr. N. Reisera i Portret gospodice Reiser. Ljubo Babić u "Obzoru" hvali izložbu: ...*Pricina izložba rezultat je sretne sinteze i dobre škole, talenta, te ozbiljnog i solidnog pristupanja slikarskim problemima...*

Prica se prisjeća:

Ta izložba došla je kao rezultat moje tvrdoglavosti. Meni je bilo jasno da trebam skupiti ono što sam napravio na jedno mjesto, te da se vidi vodi li to k čemu ili ne. A znate, Umjetnički paviljon je uz "Ulricha" nešto značio u likovnom svijetu grada. A mogućnosti za transport bile su samo dvije. Ili prevoziti "Samoborcem", a to znači pakirati, spremati, upisivati, ili sam odvući slike. Odlučio sam se za ovo drugo. Alternative konjskoj zaprezi, odnosno seljačkim kolima kojima se sijeno vozi, zapravo nije ni bilo. I tako smo se navozili od rana jutra te došli do mitnice - Črnomerec. Morate znati da je Zagreb tada na prilazima imao tzv. mitnice. Tu se pregledavalo što je tko unosio i iznosio, kontrolirala se roba koja je ulazila i izlazila iz grada, te se plaćala tzv. "taracovina". Bile su određene kvote. I tamo smo to obavili. I onda dalje po Ilici, do Kazališta, Zrinjevca i pred Paviljon. Tu smo vadili slike iz sijena. Na toj sam izložbi prodao tri stvari. To je između ostalog bila potvrda da sam se potvrdio kao slikar od zanata - što bi se reklo. Te moje prve tri slike koje sam prodao u životu kupio je pokojni Arthur Schneider. Ne treba ni spominjati da je on tada bio vrhunski autoritet.

Bila je ta izložba postavljena, ali nikad službeno otvorena zbog nadolazećeg rata. Iste godine deportiran je u logor Danica kraj Koprivnice. U logoru crta likove i logorske prizore te tako nastaje mapa "Ljudi iz logora Danica". Buduća supruga Zdenka Reiser posjećuje ga i potajno iznosi njegove crteže likova i scena iz logora. Prilikom jednog posjeta otkrivena je i zatvorena u Zagrebu. U zatvoru se teško razboljela (zdravstvene tegobe s plućima). Sačuvana su dva crteža bolesne Zdenke u krevetu u kući u Mirnovcu. Iste godine Prica je zlaganjem samog vrha zagrebačkog Kaptola pušten iz logora uz uvjet ograničenog kretanja.

Godine **1942.** oženio se Zdenkom Reiser, sestrom prijatelja iz najranijeg djetinjstva, slikara Nikice Reisera. Nikica je bio Nik i Braco, a nju su zvali Beba. Vjenčani kumovi bili su mu Krsto Hegedušić i Ljubo Babić.

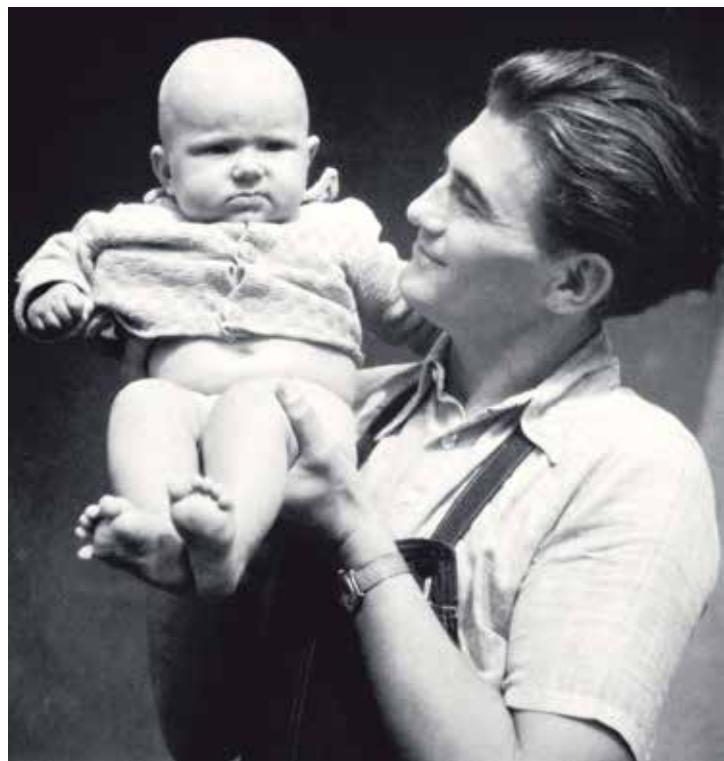
1943. mladi bračni par ponesen idealima odlazi u Žumberak u partizane no Zdenka se zbog bolesti pluća ubrzo vraća u Mirnovec. Sljedeće godine Prica zajedno sa slikarom Edom Murtićem izrađuje nadahnute linoreze za potresnu poemu "Jama" Ivana Gorana Kovačića. Bio je to iskreni krik dvojice mladih umjetnika prožet žudnjom za slobodom koji je pratio veličanstveni tekst našeg tragično preminulog pjesnika. Ta mapa je potresnom snagom i žestinom očitovala pojavu ekspresionizma koji je bio najadekvatniji da izradi stravične scene Goranove poeme i jedinstveni primjer interpretativne stvaralačke slobode kakva je u ono vrijeme rata bila gotovo nezamisliva.

1944. Prica iz partizana piše nježno pismo svojoj Zdenki koju od milja zove Bebuška:

Draga moja Bebuška, dok ti pišem iza okolnih brda vode se borbe. Već smo svi navikli na takvu muziku. Zabrinut sam jer već neko vrijeme nisam dobio nikakvu poštu od tebe. Kroz par dana prelazimo na drugo područje. Rastužuje me što se selim na nepozнато mjesto, jer sam se usprkos svemu, navikao i sprijateljio, ako tako mogu reći, s ovom sobom. Na zidove sam povješao tvoje fotografije i druge sitnice koje me podsjećaju na našu obitelj. Znaš, skoro svaki dan Nijemci dolaze na pregovore oko zamjene zarobljenika. Amerikanci nam šalju velike količine vojnog materijala, dobili smo i izvrsne uniforme. Moram znati kako je tvoje zdravlje. Stalno mislim na tebe i s veseljem mislim na našu budućnost, na miran život i na rad... Pobrini se da M. dobro pripremi zemlju za proljeće. Preporučujem da se posebno brine za voćke i mlade boriće. U kakvom je stanju naše gnezdo? Jesu li Nijemci učinili veliku štetu?

Nakon rata vraća se Zlatko Prica u Mirnovec, idiličnu kuriju obitelji Reiser kraj Samobora, rodnu kuću supruge Zdenke. O tom razdoblju priča:

Iako je Zagreb bio relativno blizu, način života u Samoboru bio je nevjerojatno arhajski. Recimo, oni su i dalje nosili narodnu nošnju, bijele haljine od lana koji su sami sijali, tkali i krojili. Jedino su im kaputi bili rađeni od tamnoplavog ili crnog sukna sa džepovima iz kojih je virilo crno i crveno. Vrlo zgodno! A ljeti su nosili te bijele haljine i neizbjegne čizme visokih peta ili visoke cipele na žniranje. Boje su bile nevjerojatno jednostavno ukomponirane. Kada bi zahladilo, žene su nosile vunene rupce riđih tonaliteta, te žute ili plave marame na glavi tako da je taj koloristički dijapazon bio istovremeno i jednostavan i složen.

Nastavlja slikati kolorističke kompozicije širokih i mekih poteza na način kao i prije rata. Prica je poput mađarskog umjetnika Vasarelyja bio fasciniran, gotovo opijen folklorom.

Ja sam sve gledao u pastoralnim situacijama. Naročito ljudi. Ja nikada nisam bio urbano verziran. Stasao sam na selu gledajući seljake i njihovu vezu sa zemljom, s prirodom i njezinim plodovima.

1947. Radja mu se kćer Vesna, jedinica s kojom je slikar uvijek imao prisan odnos pun ljubavi i razumijevanja, a osobito nakon smrti supruge Zdenke 1976. godine.

1948. Poratna godina, burna, bremenita političkim zbivanjima. Na likovnoj sceni događa se izložba Prica, Murtić i Reiser u Zagrebu u Galeriji Ulrich (potom u Beogradu) koja upućuje na probleme ove grupe i ove generacije.

Iste godine Prica napokon odlazi u Pariz koji na njega djeluje snažno i trajno. Susret s djelima omiljenih francuskih romantičara (Delacroix, Gericault) doživio je kao "veliku svečanost za oko."

Boravak u Parizu označio je i početak približavanja sve većem osamostaljivanju njegova slikarskog izraza koji je manifestiran drugom zagrebačkom samostalnom izložbom 1951. u Društvu arhitekata (R. Goldoni i Z. Prica) te u Salonu LIKUM.

Za Pricu možemo reći da je rado i mnogo putovao (Indija, Brazil, Velika Britanija). Ta putovanja ostavljaju svoj pečat na njegovo slikarstvo. Osobito je fasciniran indijskom kulturom i umjetnošću, a to je bilo presudno za njegovu umjetničku putanju. Susret s indijskom kulturom i freskama Ajante oslobođa ga akademske discipline i prostornog iluzionizma, oslobođa boju njene funkcije plastičke modelacije, a crtež postaje konstrukcija i struktura novog slikarskog prostora. Prica putuje prema autentičnom stilu. Pročišćuje se odnos ritma i prostora, naglašena je stilizacija, zvučnost i čistoća intenzivnih boja. Plod je toga ciklus "Motivi iz Indije" kao i začetak samoborske faze kojom je snažno obilježio svoj stvaralački početak. Nestaje iluzija prostora, plastičnost oblike reducira se na geometrizirane obrise, boja postaje čista i intenzivna, putuje prema apstraktnom izrazu.

1952. priređuje s velikim uspjehom izložbu "Indijski motivi" u New Delhiju, a iste godine ta je izložba postavljena i u Zagrebu. Izložena su 33 rada: ulja, tempere i crteži.

Pricina izložba u Galleria del Cavallino u Veneciji, 1956.

1953. događa se veliki obrat u Pricinom stvaralaštvu - početak plošne faze. Kako sam kaže, od mnogih svojih zavičaja ipak je za njega Samobor dom i centar svega. Tu je sreo svoju Zdenku, iz Samobora je krenuo u osvajanje svijeta i na kraju mu donirao svoja i kćerkina djela. Samobor se u Indiji ne gasi, nego snaži novim kolorističkim odlikama, pročišćenošću oblika i naglašenim grafizmom. O tom razdoblju slikar kaže:

Tako sam započeo rad na ciklusu samoborskih motiva: prelaženje s podražavanja trodimenzionalnog u slikarstvu na dvodimenzionalno rješavanje stvari, dakle plošno rješavanje s pojednostavljenim načinom.

1955. Izložba "Samoborski ciklus" u Salonu ULUH-a u Praškoj ulici u Zagrebu značajno je poglavje na Pricinu razvojnem putu. Ljudi i krajolik toga gradića ostvareni su intenzivnim dahom životne vedrine, a u formi uz boju počeli su dominirati geometrijski oblici.

1956. Izložba crteža i grafika u Kabinetu grafike u Zagrebu. Izloženo je 70 eksponata. Velika izložba u Veneciji u Galleria del Cavallino.

1957. događa se velika izložba u Londonu, prva izložba u Engleskoj, u Galeriji "One", a po povratku nastaje novi ciklus "Plodovi zemlje", koji možemo pratiti uglavnom od 1959-66. U tom ciklusu primarni motivi su bijeli, zeleni, violetni plodovi voćki, debla i krošnje, stabla i povremeno daleke asocijacije na ljudski lik, a boja gubi deskriptivni karakter, ali zadržava svoju intenzivnu, gotovo vizionarsku komponentu. U tom je okviru Prica ostvarivao stalno nove i slobodne varijacije koje su ga tijekom godina postupno - od gotovo apstraktnog - približavale realnom svijetu. Prijelaz iz "Samoborskog ciklusa" u ciklus "Plodovi zemlje" jedva je zamjetljiv.

O tom ciklusu Gamulin kaže: *Po povratku iz Londona nema više Samobora, ali zvuk i ritmovi ostaju jasni, likovi su monumentalni, nepomični. Boje: smeđe, crveno i zeleno, plavo, postižu posvemašnju nezavisnost i suvereno strukturiraju površinu ili čak grade dubinu ili smjenu planova. Grafički se elementi za neko vrijeme reduciraju. To je ciklus "Plodovi zemlje", sretan trenutak na putu u nepoznato.*

Darko Schneider ističe: *Plodovi i čovjek smisleno se prožimaju tvoreći trenutke smirenja i reda, tištine, u kojima se kristalizira prethodni ritam i budući pokret. Sam predmet ili ljudski lik upotrijebljen je u umjetno višeplanoj prostornoj gravitaciji, tako da ne predstavlja više niti aluzivni dio nekadašnjeg siza i unutarnjeg pejzaža.*

Sudjelujući u kulturnom i intelektualnom životu Hrvatske i Zagreba, iste godine bio je i osnivač umjetničke grupe "Mart". U to vrijeme Zlatko Prica snažno prodire na europsko tržište slika. Izlaže u Beču, Stuttgartu, Parizu, Assconi, Zagrebu i drugdje.

Sa ciklusom "Ljudi i plodovi" (1957-1971) Prica postupno prelazi u apstrakciju.

1958. događa se velika izložba u bečkoj "Gallerie Würthle" a iste godine prima i nagradu "EXEQUUD" za bakropis na bijenalu Bianco e nero u Luganu.

1961. Izložbe: Zagreb, Galerija suvremene umjetnosti; Pariz, Galerie Raymond Creuze. Nagrada grada Zagreba za slikarstvo.

1964. Izložba u Galeriji suvremene umjetnosti u Zagrebu. Izlaže 56 ulja i tempera. Autor izložbe je legendarni Božo Bek koji u predgovoru kaže: ...čovjek i priroda bili su i ostali jedina tema Pricinog slikarstva. Protekla dva desetljeća Prica je samo mijenjao pristup toj temi i načine interpretacije. Na kompozicijama posljednjih godina jedva je moguće otkriti polazne pozicije, kao ni ono osnovno jezgro iz kojeg počinje da se razvija imaginacija umjetnika...

1969 - 1971. nastaje ciklus "Anatomija prirode".

1970. prvi put izlaže u Pečuhu u Jan Panonius Museumu, a u jesen ima veliku izložbu u Modernoj galeriji u Zagrebu autora Darka Schneidera. Te iste godine izlaže 54 bakropisa u Galeriji "Forum" u Zagrebu, čiji je suosnivač, a nadahnuti tekst piše mu Vlado Gotovac. U Italiji u Milansu izlazi monografija grafičkog opusa nastalog između 1952. i 1969. godine. Izdavač je Luigi de Tullio, a tekst piše Mario de Michieli, talijanski pisac i likovni kritičar.

1971. Samostalne izložbe u Splitu u Galeriji umjetnina te u Osijeku u Galeriji likovnih umjetnosti; dobio je Nagradu "Vladimir Nazor" za slikarstvo.

1972. ponovno izlaže u Galeriji "Forum", predgovor piše Darko Schneider. Izložena su 19 ulja, 7 gvaševa i 7 crteža u boji. Iste godine izlaže i u Samoborskom muzeju. Dobiva nagradu Moderne galerije grada Rijeke na trećoj međunarodnoj izložbi originalnog crteža u Rijeci. Istu nagradu dobiva i 1973.

1974. Darko Schneider piše mu predgovor za katalog monografske izložbe slika i crteža u Domu JNA u Zagrebu, gdje su prvi put predstavljene slike iz "Tarskog ciklusa". Tar je maleno ribarsko mjesto u Istri koje je bilo oaza za stvaranje njegova najplodnijeg i najdugotrajnijeg ciklusa.

1975. izlazi velika monografija u Italiji u izdanju Luigi di Tullio Editore, autora Marca Valsecchija i Corrada Marsana. Tim povodom priređuje u Milansu monografsku izložbu u Palazzo della Permanente, predgovor katalogu pišu isti autori. Nakon Milana izložba je postavljena u Bologni, Firenzi, Veneciji i Trstu. Nagrada Fiorino d'oro - Comune di Firenza.

1976. u predgovoru kataloga Pricine izložbe u Modernoj galeriji u Zadru Antun Travirka piše: ...*Na razvojnem putu Prica polazi od predmetnog, izbiva dugo na granicama afigurativnog i vraća se opet u Istarskom ciklusu novoj pročišćenoj opredmećenosti kojoj je, kao i na samom početku transformacije, lik čovjeka simbol i dominanta...*

“Tarski ciklus” (1971-1992) vrhunac je Pricina stvaralačkog rasta i himna Mediteranu u kojem ponovno jača slikarev dodir s prirodom.

O Pricinu Mediteranu najljepše piše naš veliki pjesnik Jure Kaštelan: ...*Na početnom Mediteranu svaki dio prirode i kolijevka i grob, svaka stvar, svaki mrav i svaki kamen, ima svoja posebna božanstva... Na platnima Zlatka Price jedna Afrodita ili nevjesta s otoka ili biće svjetlosti, dodiruje svoju tajnu...*

1981. dobiva nagradu Vladimir Nazor za životno djelo.

1982. događa se velika izložba “Tarskog ciklusa” u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu koja prvi put cijelovito pokazuje “Tarski ciklus”, izložena su 59 ulja, 11 gvaševa i 5 crteža. U predgovoru kataloga piše Vladimir Maleković: ...*Nedvojbeno ni sam slikar nije bio, u početku, svjestan značenja promjena koje su se dogodile u njegovu stvaralaštву sredinom sedamdesetih godina kada je otpočelo postupno zamjenjivanje sistema linija - obojena ploha sustavom volumen - obojena ploha. Naime, već 1966. u pojedinim crtežima, grafikama, gvaševima i uljima zapažamo kako umjetnik na osnovi senzacija iz istarskog zatona Tara gradi sustav elementarnih oblika koji će biti svojstveni čitavom idućem razdoblju, unutarnjoj cjelovitosti tarskog ciklusa...*

...*lako u tarskom ciklusu ne treba zanemariti pejzažnu impresiju pojavljuje se i poseban interes za problem odnosa figure i krajolika. Ljudska figura ima posebnu važnost. Ne samo zbog toga što predstavlja savršenu dopunu organskim oblicima krajolika, nego zbog svoje različitosti u odnosu na prethodno vrijeme: ona je u samoborskom ciklusu bila poglavito kostim, da bi u tarskom ciklusu postala tijelo. Ako je tamo bila motiv, sada je tema!*

1988. u pečuškom Vasarely muzeju velika retrospektivna izložba

1989. u zagrebačkom Muzejsko galerijskom centru Gradec postavljena je antologijska izložba povodom njegovih 50 godina slikarstva koja obuhvaća 222 Pricina djela: 175 ulja, 31 temperu, 6 pastela, 7 gvaševa i 3 crteža. Krsto Prijatelj i Ive Šimat Banov tom prilikom daju analizu i sintezu sveukupnog Pricinog stvaralaštva. Iste godine postaje redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (tada JAZU) a nedugo prije smrti i počasni

građanin rodnoga Pečuha i Samobora, u kojem je otvoren i Memorijalni muzej Zlatka Price u sklopu muzeja Nemeth. Iste godine muzej iz Pečuha dodijelio mu je medalju Janus Panonius. Prica je imao veliku ulogu u kulturnom povezivanju Hrvatske i Mađarske.

Svoj opus slikar zaključuje "Opatijskim kišobranima" koji nastaje od **1991.** godine. To su slike jedinstvenog ugodjaja opustjelih ljetovališta, plaža, izvan sezone, te žena koje trče ili šetaju s kišobranom ili bez njega. One su jarkih kromatskih obilježja, i to je slikarev povratak - potkraj života - prisnomu lirskom klasičnom slikarstvu.

1992., 1993. i 1994. Niz samostalnih izložbi: Rijeka - Galerija Arh; Osijek - Gradska galerija; Varaždin - Galerija Dora Art; Zagreb - Galerija Buljat.

1996. umire mu kći Vesna. Iste godine ženi se Jasminom Jugo s kojom ostaje sve do svoje smrti. Jasmina priča: *Zlatko je bio jako duhovit. Često smo se u dvoje smijali do suza. Obožavao je ribolov, probijali smo se kroz vrbike Kupe, Odre... Jednom na moru vrtio se u čamcu dok nije pao u vodu, no jednom nogom ostao je zapleten u čamcu. Ico Šetin, njegov prijatelj, mu viče "ovo baš i nije bio neki akademski pad", a Prica odgovara "ne pričaj nego me vuci van". Kad je slikao želio je biti sam, slikao je svaki dan, Čak i kad je već bio jako bolestan. Pred kraj, bio je već slab, pa sam mu istiskivala boje iz tuba po njegovoj želji, zelenu, pa crvenu... Iznenada bi povikao "daj požuri pobjeć' će mi ideja!" Kad smo išli negdje uvijek sam morala hodati ispred njega, još i sada svaki dan pomislim da ide iza mene. U braku smo bili sedam godina.*

1996. i 1999. izdavačka kuća Art studio Azinović objavljuje Prici dvije monografije: Izabrana djela, autora Ive Šimata Banova i monografiju crteža koje su autori Ive Šimat Banov i Vladimir Maleković.

2002. grad Samobor objavljuje katalog djela iz donacije Zlatka i Vesne Price. Donacija u Samoboru obuhvaća 71 ulje na platnu i dvije bronce Zlatka Price i 94 umjetničke fotografije njegove kćerke Vesne. Autori kataloga su Margarita Sveštarov Šimat i Ive Šimat Banov.

Umro je u Rijeci **7.3.2003.** a pokopan je u obiteljskom grobu u Samoboru.

2004. Art studio Azinović izdaje monografiju "Tar i drugi tuševi u boji" autora Darka Schneidera.

2004. u zagrebačkoj Galeriji Mona Lisa organizirana mu je velika izložba pod naslovom Prica - život i djelo s preko 70 izložaka. Obuhvaćen je cijelokupan Pricin opus od najranijih radova iz 1942. (Gospodarske zgrade u Mirnovcu) do posljednje dovršene i potpisane slike 2003.godine (Dama s velikom mačkom). Autori izložbe su Darko Schneider i Stanko Špoljarić.

2006. Galerija Mona Lisa izdaje monografiju "Zlatko Prica - izabrana djela" autora Stanka Špoljarića koja je promovirana uz veliku izložbu Pricinih djela.

2013. u Galeriji Mona Lisa održana je izložba crteža "Prica - Tarski ciklus", autora Stanka Špoljarića koji ističe: *izložba je to za osobe istančanog likovnog senzibiliteta koji u prividnoj neatraktivnosti tehnike prepoznaju vještinu i nadahnuće umjetnika.*

2016. na 100. obljetnicu rođenja Zlatka Price održan je niz izložbi od Galerije Prica Samobor, preko Klovićevih dvora Zagreb i Muzeja moderne i suvremene umjetnosti Rijeka do Pečuške galerije. Autori izložbe su Nikola Albanež i Nikolina Šimunović.

2017. izlazi velika monografija - Zlatko Prica, 100 godina u izdanju Zaklade Zlatko i Vesna Prica autora Nikole Albaneža i Nikoline Šimunović.

U svom bogatom stvaralaštvu sudjelovao je na nebrojenim grupnim izložbama od kojih izdvajamo: Zagreb - Umjetnički paviljon - II. izložba u NDH (1942.); Zagreb - Umjetnički paviljon - Izložba hrvatskih umjetnika (1945.); Zagreb - Umjetnički paviljon - Izložba hrvatske grafike (1954.); na brojnim međunarodnim izložbama (npr. u riječkoj Modernoj galeriji - Međunarodna izložba crteža, 1968.); desetljećima je bio nezaobilazno ime na svim izložbama ULUH-a, salonima, bijenalima.

Zlatko Prica je slikar koji je svojim djelima obilježio hrvatsko poslijeratno slikarstvo. On je slikar neuništivog i živog pulsa kojemu ni najteže životne nedaće (bolesti, smrt žene, kćeri) nisu oduzele životni optimizam, stvaralačku snagu ni volju za životom. Za njega možemo reći da je čovjek i umjetnik nekoliko zavičaja (Zagreb, Samobor, Tar, Pečuh), ali "svoju je pravu zavičajnost nalazio i uvijek ponovo gnijezdio u slikarstvu" (Ive Šimat Banov).

Prica je iza sebe ostavio djela u različitim tehnikama. Stvarao je grafike, akvarele, gvaševe, ulja, vitraje, mozaike i freske. Temeljni interes svake njegove slike je ljudska figura. Lišena svake narativnosti, ta figura ima značenje "konstrukcije". Svaka slika u osnovi ima jednu horizontalu i jednu vertikalnu.

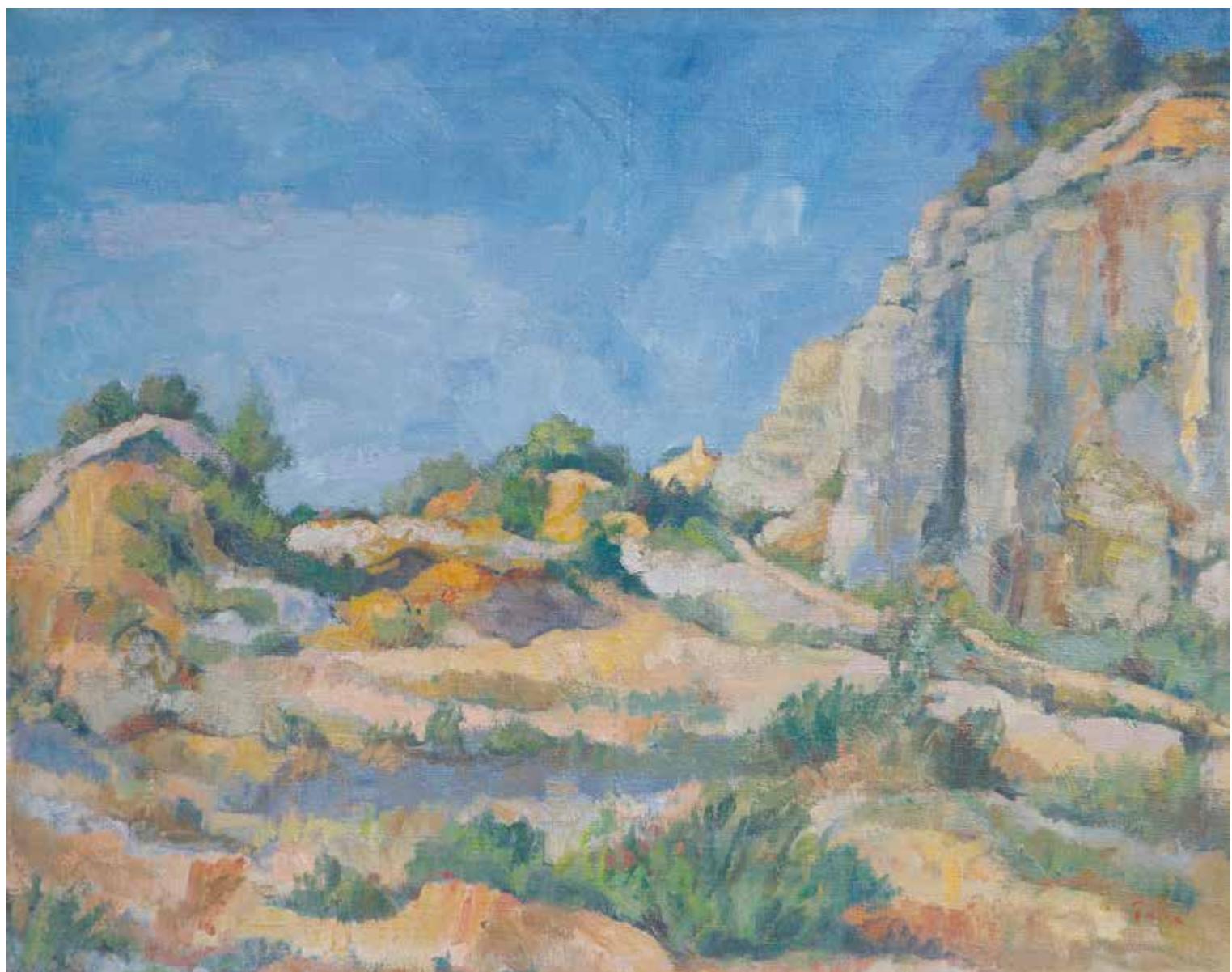
Imao je niz samostalnih izložbi: Zagreb, New Delhi, Beograd, Rio de Janeiro, Sao Paolo, Venecija, London, Beč, Ljubljana, Stuttgart, Pariz, Skopje, Bochum, Pečuh, Berlin, Milano. Izdao je više grafičkih mapa i dobitnik je najprestižnijih domaćih i inozemnih nagrada. Autorovim donacijama gradovima Pečuhu i Samoboru ostvarene su stalne galerijske postave Pricinih djela.

Skupno je izlagao u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu u periodu od 1942. do 1975., u Modernoj galeriji u Rijeci 1968., 1972. i 1976. te u Galeriji Mona Lisa 2003, u ljeto i zimu 2004. i 2005., te 2007.

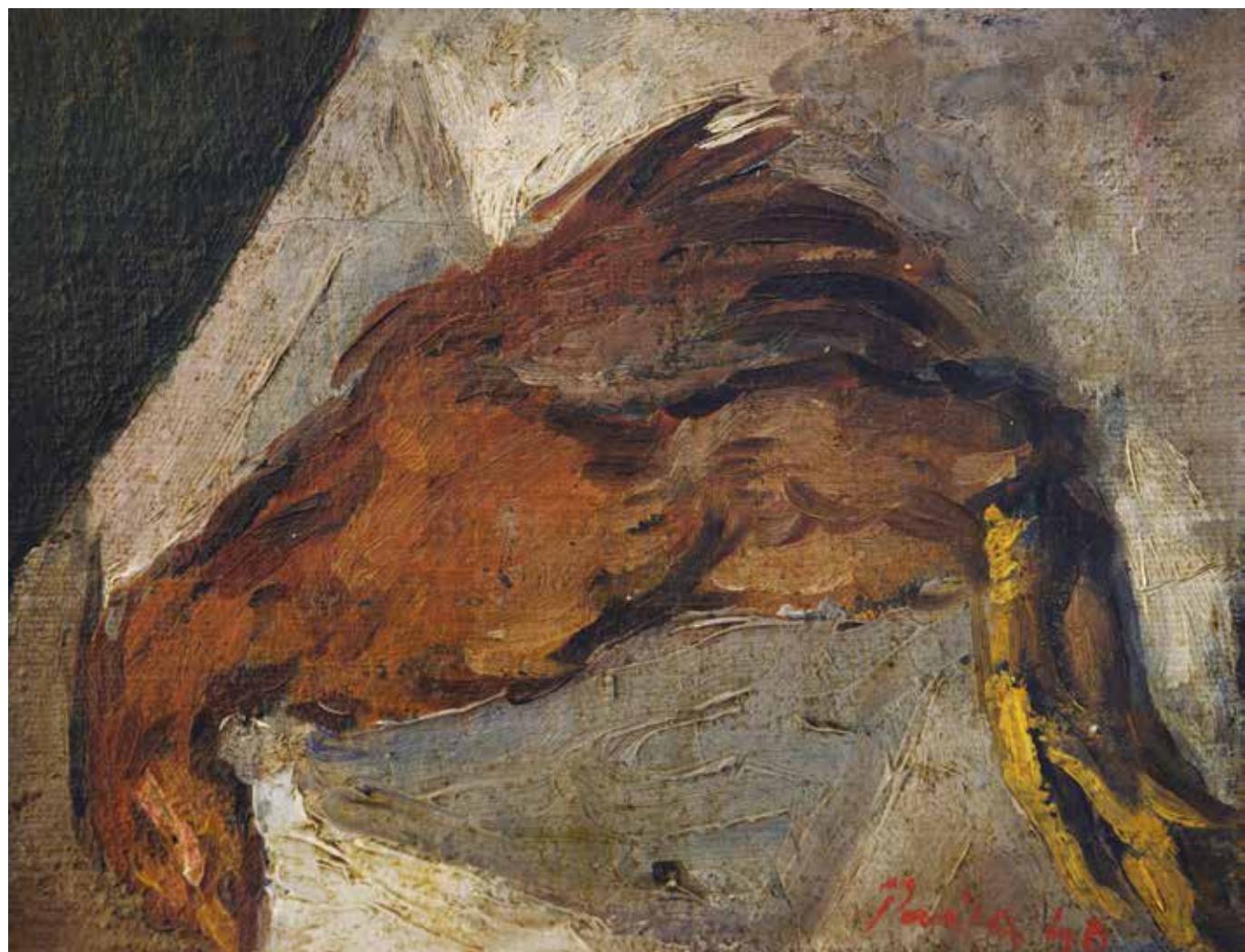
Zlatko Prica jedna je od najosebujnijih i najosobnjijih pojava zagrebačkog slikarstva, majstor boje iznimna intenziteta. "*U rukavicama svoje osobnosti njegovao je Prica svoj jezik i svoj slikarski glas s onom upornošću i s onim slikarskim rukopisom koji i leksički i morfološki jest moderan a sadržajno legendaran, iznikao iz tradicije i kontinuiteta ljudskih simbola i čovjekovih stanja... Slikarstvo nikada nije doveo u pitanje i nikada nije posumnjao u njegovu moć. Štoviše smatrao ga je najvrednijim naporom osobito u vremenu kada su i sumnje u njegovu vjerodostojnost bile najjače*", rezimira Ive Šimat Banov.

Marija Gelo

Zagreb 2021.

PEJZAŽ
oko 1950-te ulje na platnu 64 x 81 cm

KOKOT

1948 ulje na platnu 21 x 27.5 cm

MLADENKA
1956 ugljen na papiru 59 x 53 cm

DJEVOJKA S PIJETLOM

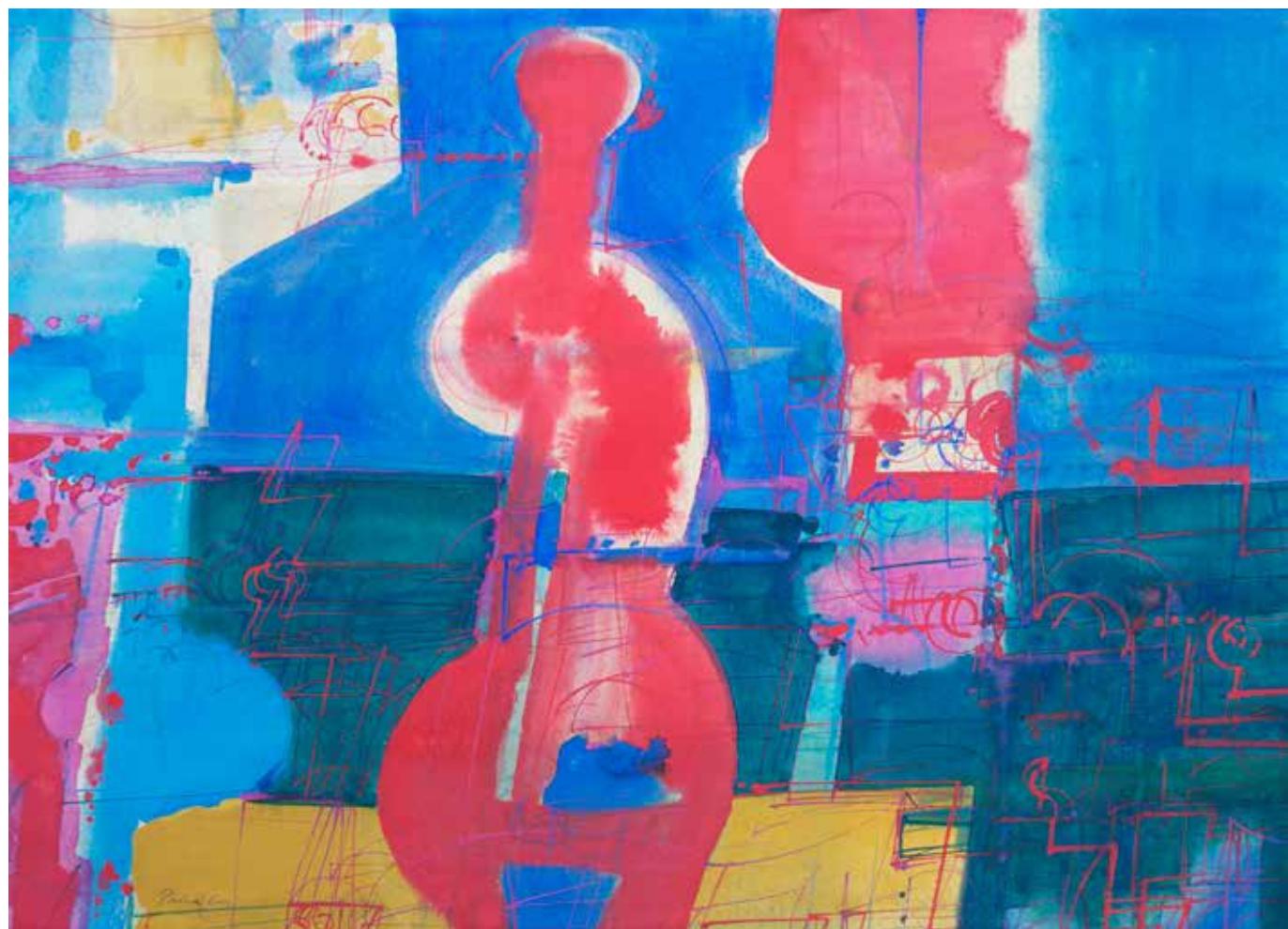
1954 ulje na platnu 73 x 100 cm

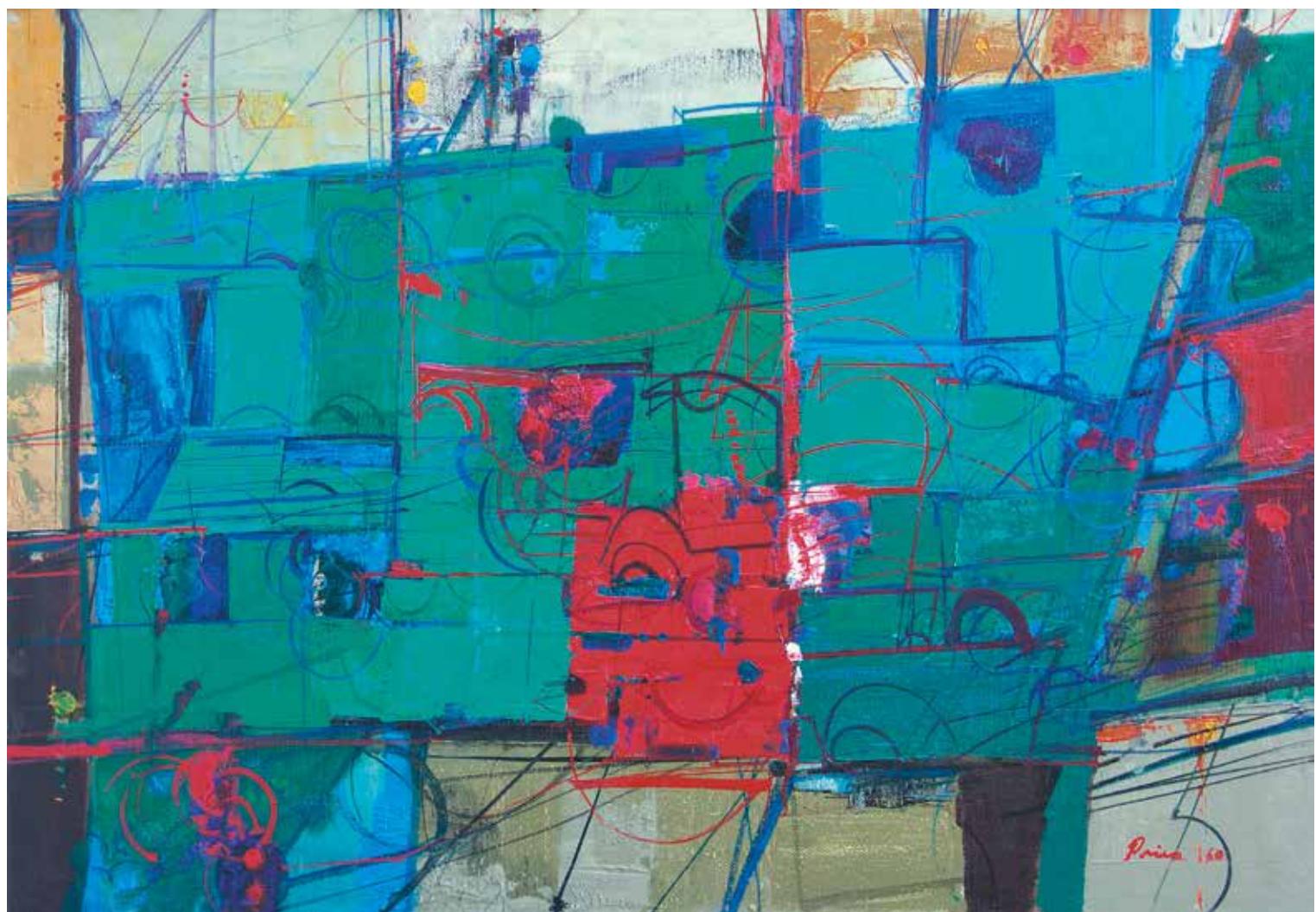
PEJZAŽ OKO MIRNOVCA
1956 ulje na platnu 81 x 116 cm

Nema mjesta na zemlji gdje se osjećam tako absolutno slobodan i pomiren sam sa sobom kao u Samoboru. To je prirodna pozornica mojeg svakodnevnog postojanja. Laboratorij mojih sanjarenja i mojih mora, mojih preobražaja i mojih halucinacija.

Zlatko Prica

AGLOMERACIJA CRVENO ZELENO PLAVO
1960 gvaš na kartonu 48.5 x 67 cm

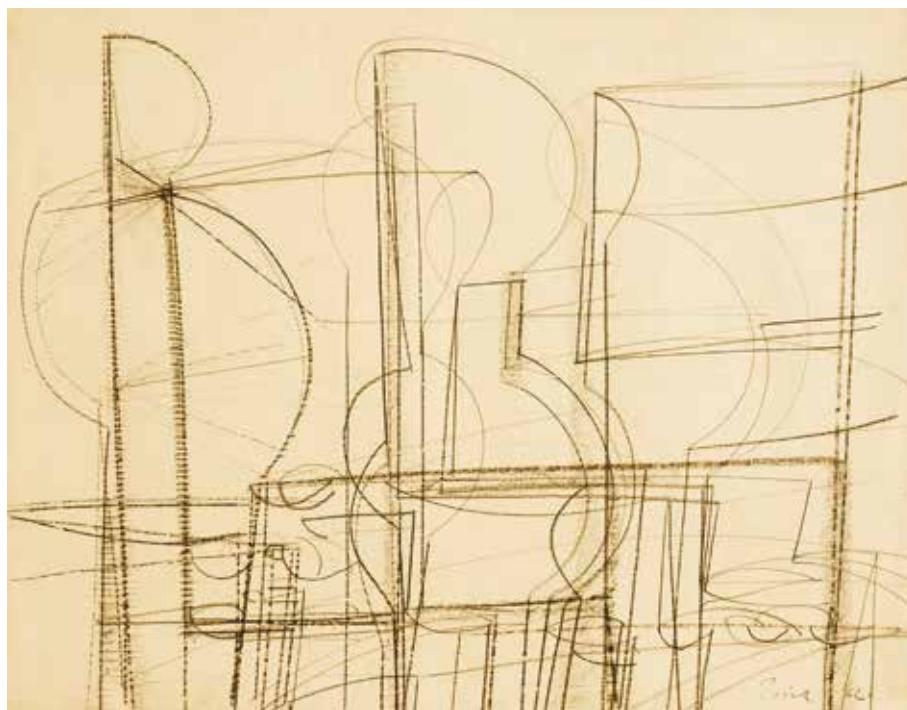

ZELENI STOL

1960 ulje na platnu 63.5 x 90 cm

Po povratku iz Londona nema više Samobora, ali zvuk i ritmovi ostaju jasni, likovi su monumentalni, nepomični. Boje: smeđe, crveno, zeleno i plavo, postižu posvemašnju nezavisnost i suvereno strukturiraju površinu ili čak grade dubinu ili smjenu planova. Grafički se elementi za neko vrijeme reduciraju. To je ciklus "Plodovi zemlje", sretan trenutak na putu u nepoznato.

Grgo Gamulin
1957.
preuzeto iz kataloga izložbe "Prica - život i djelo"
u Galeriji Mona Lisa 2004.

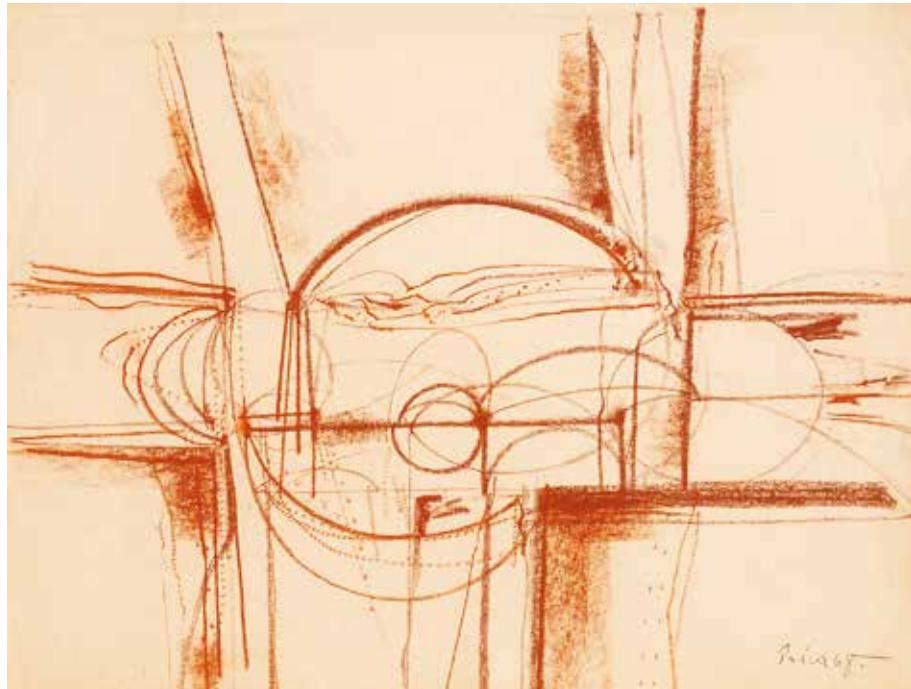

PLODOVI ZEMLJE
1962 ugljen na papiru 49 x 63 cm

LJETNO VOĆE
1968 ulje na platnu 65 x 81 cm

Promatraljući retrospektivno, potpuno je jasno kako je Prica crtežu oduvijek posvećivao veliku pozornost, on mu je bio važan od samih početaka kada je na Akademiji naučio "slikarsku anatomiju koja se ne da odvojiti od crteža i crtača" i koja je doista postala temelj njegova individualnog izraza. Postao je Prica tada nesumnjivi protagonist modernizma pri čemu je svakako dostigao svoje prepoznatljivo oblikovanje, svoju osobitu formu koja postaje, u jednakoj mjeri kao i sam potez, njegov osobni znak.

Nikola Albaneže
2017.
preuzeto iz monografije "Zlatko Prica, 100 godina"
u izdanju Zaklade Zlatko i Vesna Prica

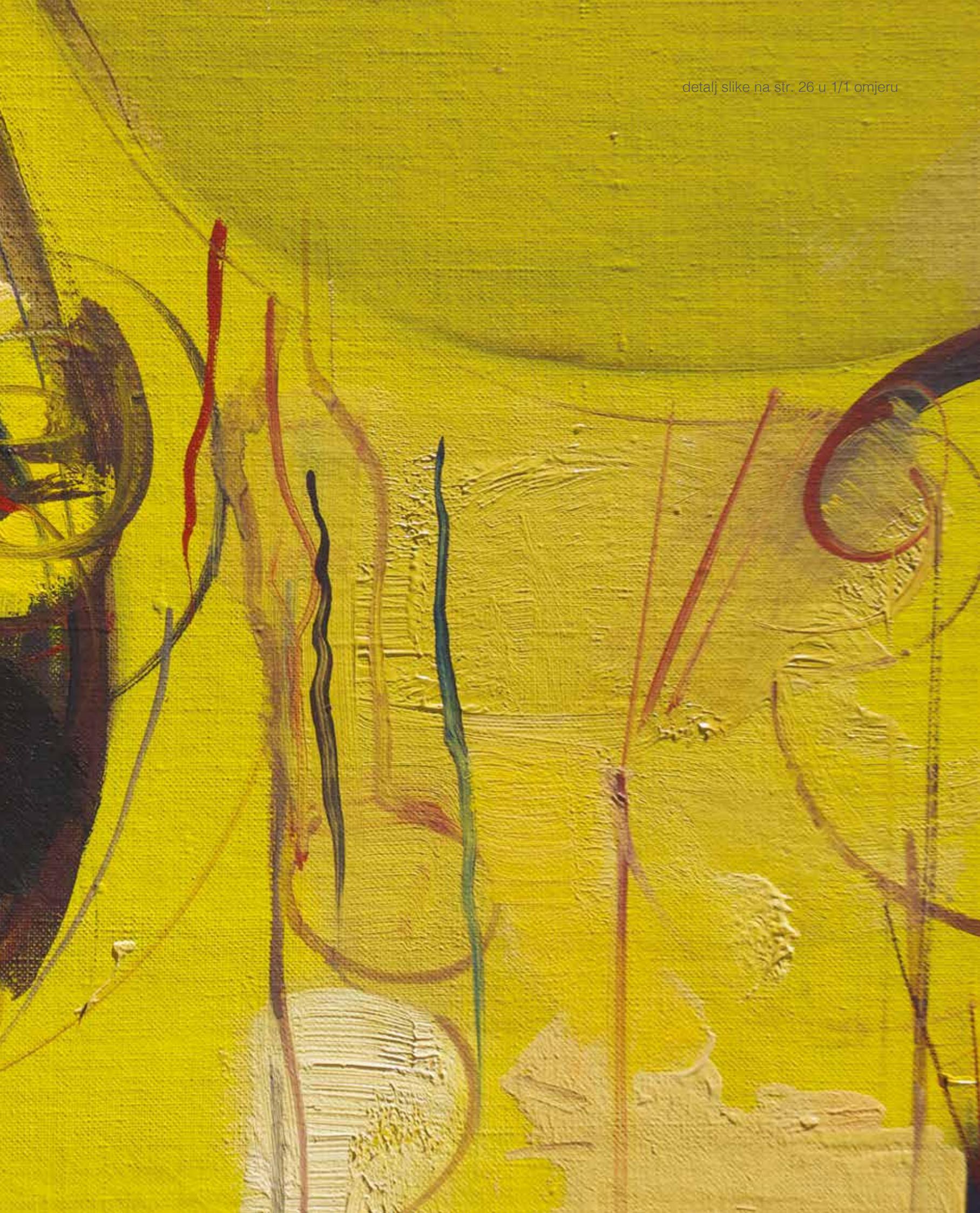
ŽUTO STABLO

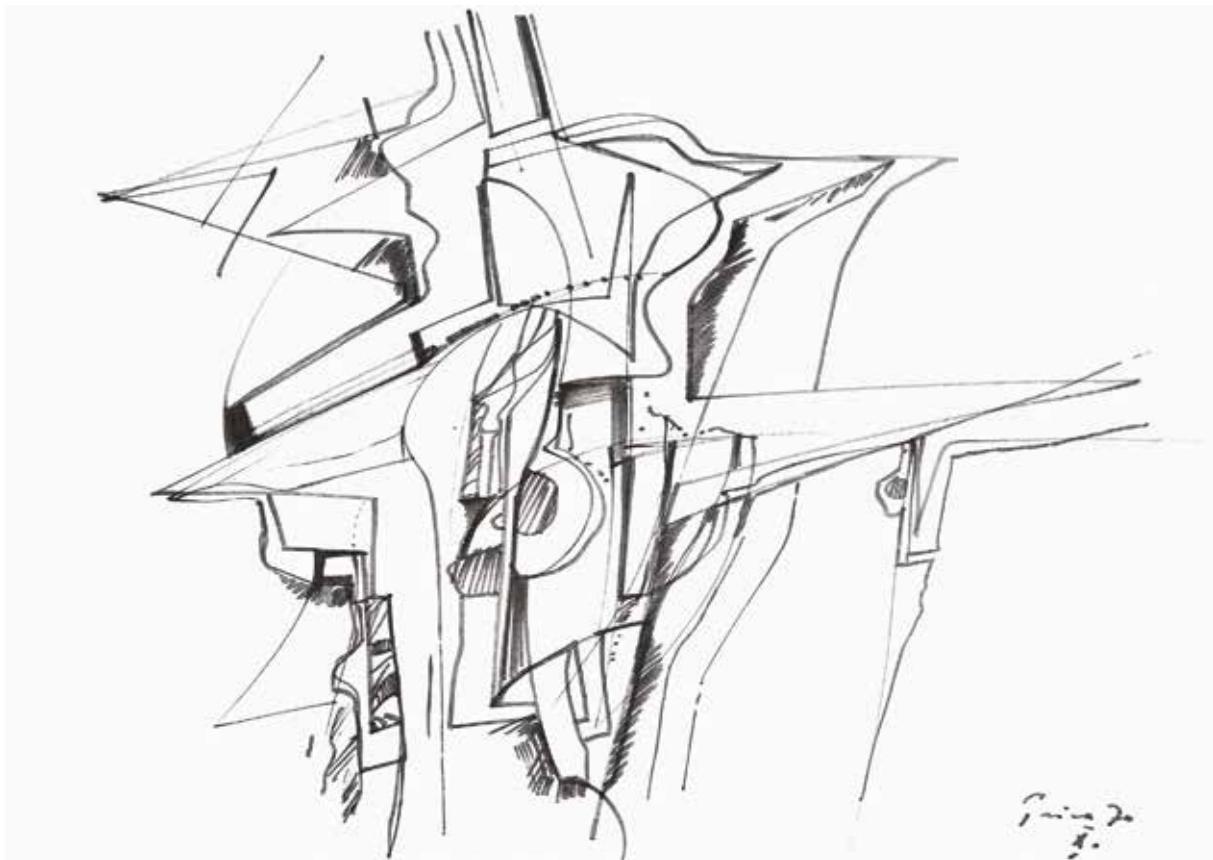
1967 ulje na platnu 160 x 129 cm

ZRELI PLODOVI NA PROZORU

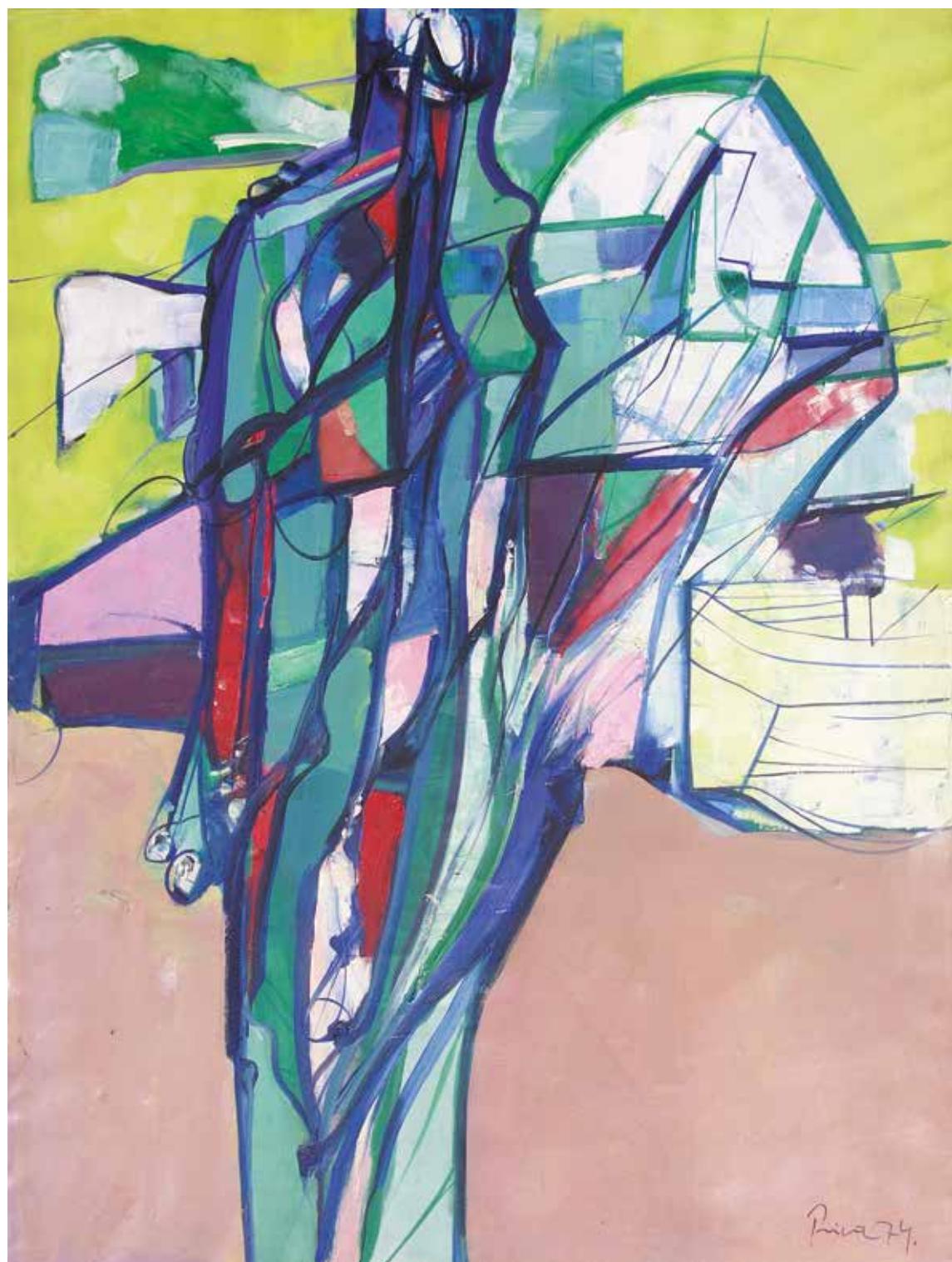
1968 pastel na papiru 48 x 63 cm

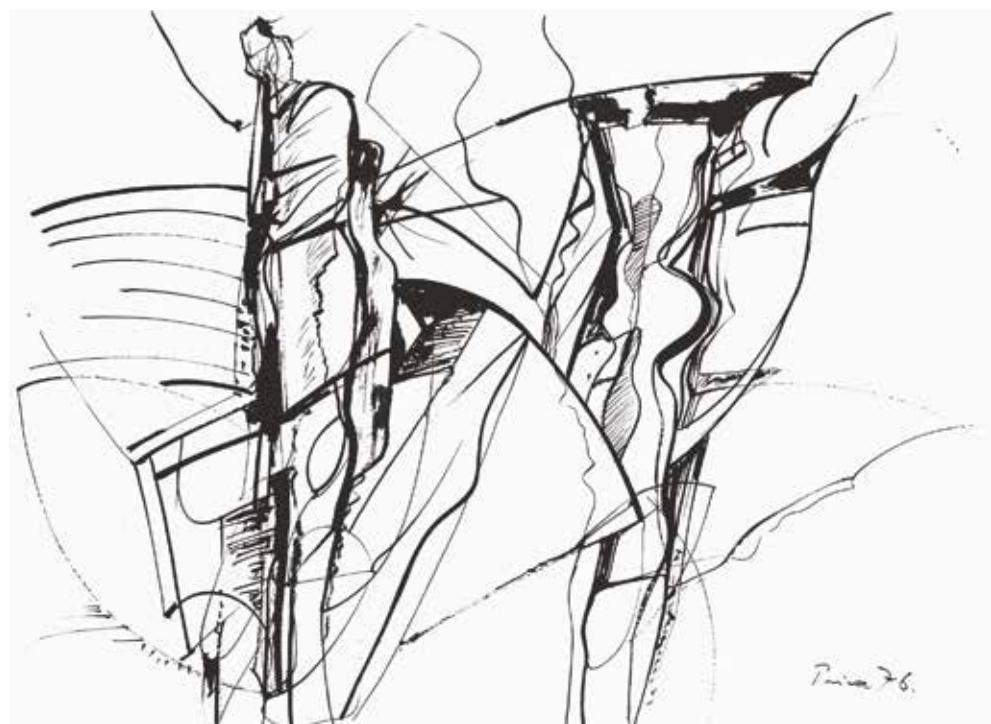
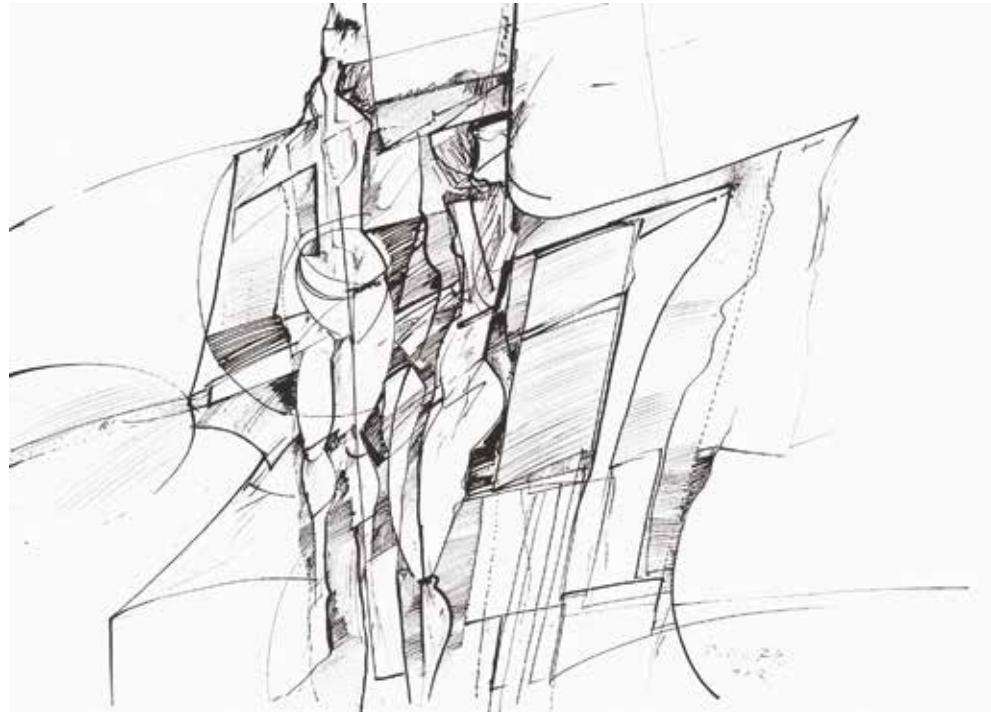

STUDIJA RIBARA
1970 flomaster na papiru 45 x 62 cm

RIBARICA
1974 ulje na platnu 130 x 97 cm

TAR

1974 tuš na papiru 48 x 66 cm

RIBAR NA BARCI

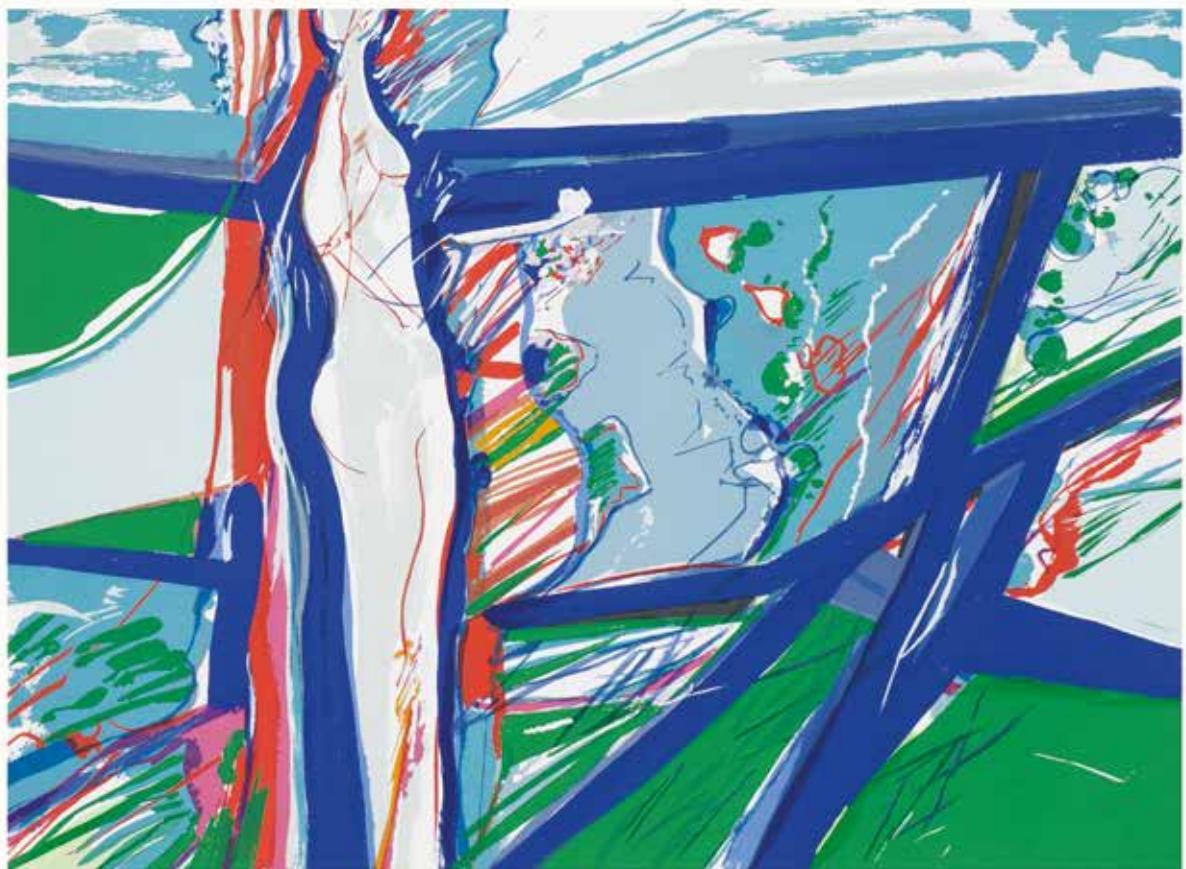
1978 tuš na papiru 48 x 66 cm

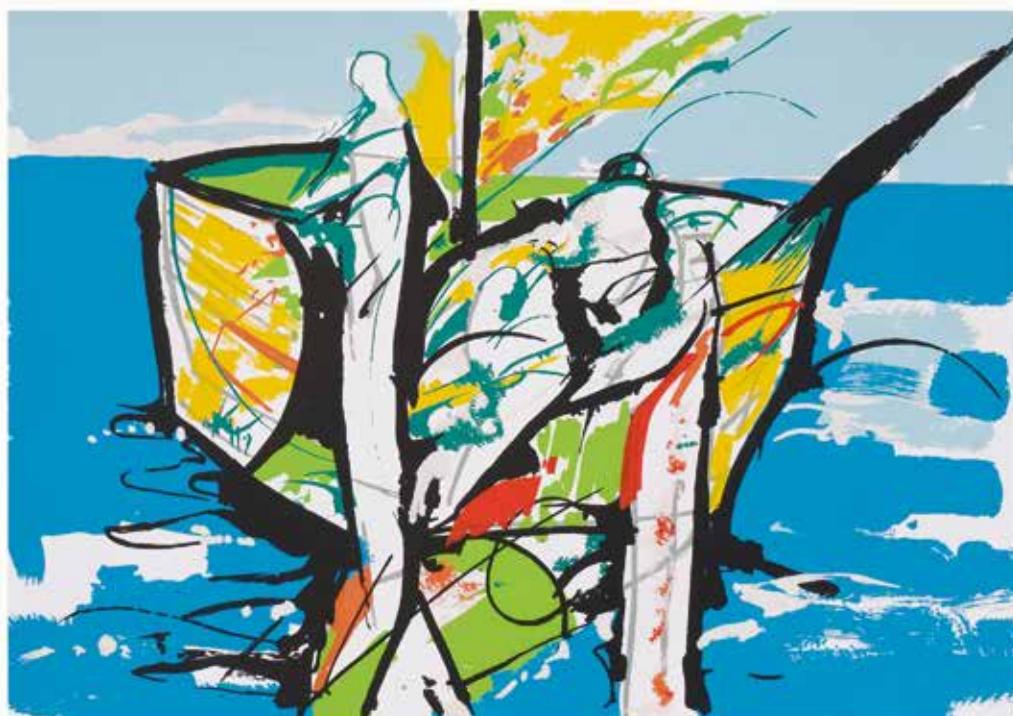
ŽENA SA CVIJEĆEM
1977 ugljen na kartonu 65 x 50 cm

1988 sitotisak 50 x 71 cm

1991 sitotisak 69 x 88 cm

1988 sitotisak 42 x 59.5 cm

1986 sitotisak 70 x 100 cm

Ljudski lik konstanta je interesa Zlatka Price. Druženje s pejzažem (pa i u čitavom ciklusu) razumljiv je predah, no stavljanje čovjeka u prvi plan, s njegovim esencijalnim pitanjima Pricina je stalna preokupacija. Sadržajni i formalni elementi su se mijenjali, no traganje za egzistencijalnim bilo je izazovno.

U svijetu smo otuđenja, ravnodušnosti, sputanosti, narcisoidnosti no ipak uprisutnjena je u tragu i himna životu. Olupine brodova izvučene na žal ostaci su putovanja i sjećanja. Univerzalnih i osobnih.

Stanko Špoljarić
2007.

preuzeto iz monografije "Galerija Mona Lisa - 5 godina"
u izdanju Galerije Mona Lisa

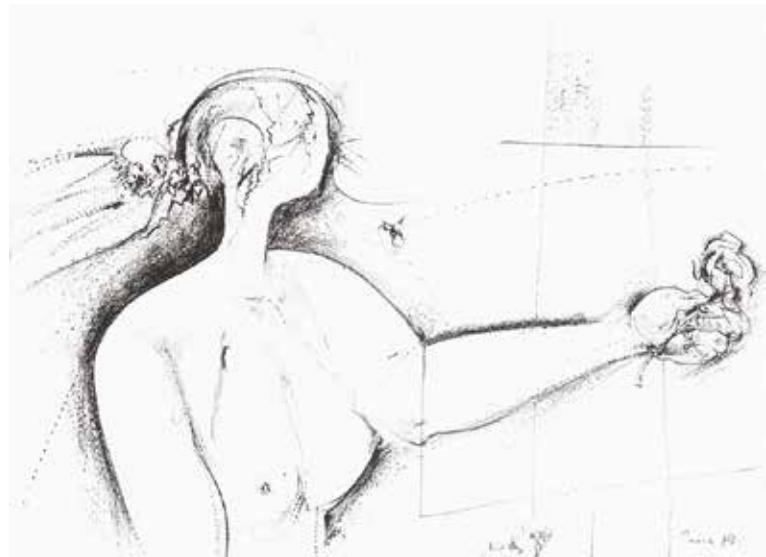
1989 sitotisak 86 x 66 cm

SUSRET NA RIVI

1984 ugljen na papiru 51 x 73 cm

**DJEVOJKA
SA CVIJETOM**

1982 ugljen na papiru 56 x 76 cm

FIGURE NA RIVI

1983 ugljen na papiru 53 x 76 cm

POD ŽUTIM JEDROM
1987 ulje na platnu 98 x 130 cm

1993 sitotisak 76 x 71 cm

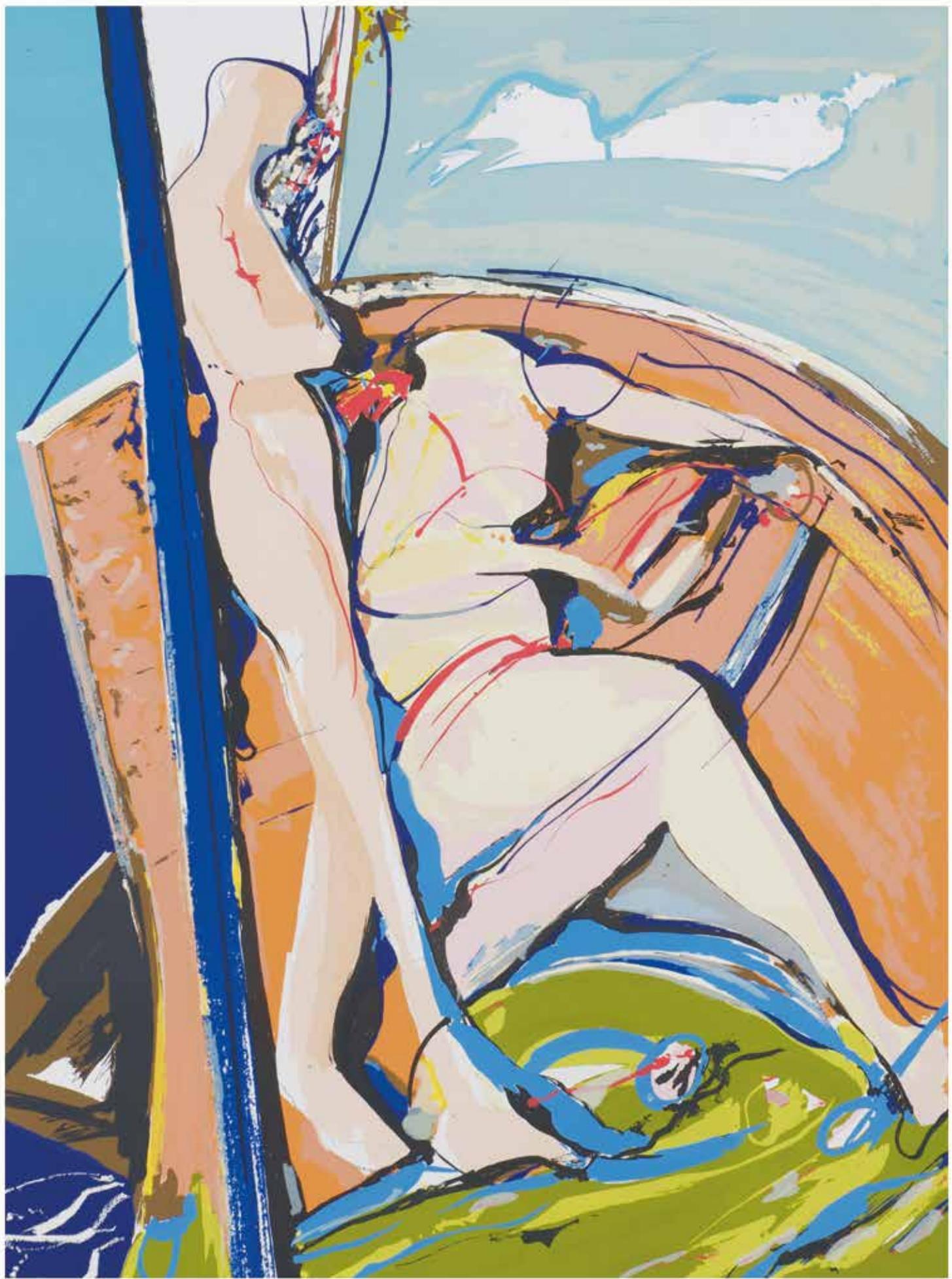

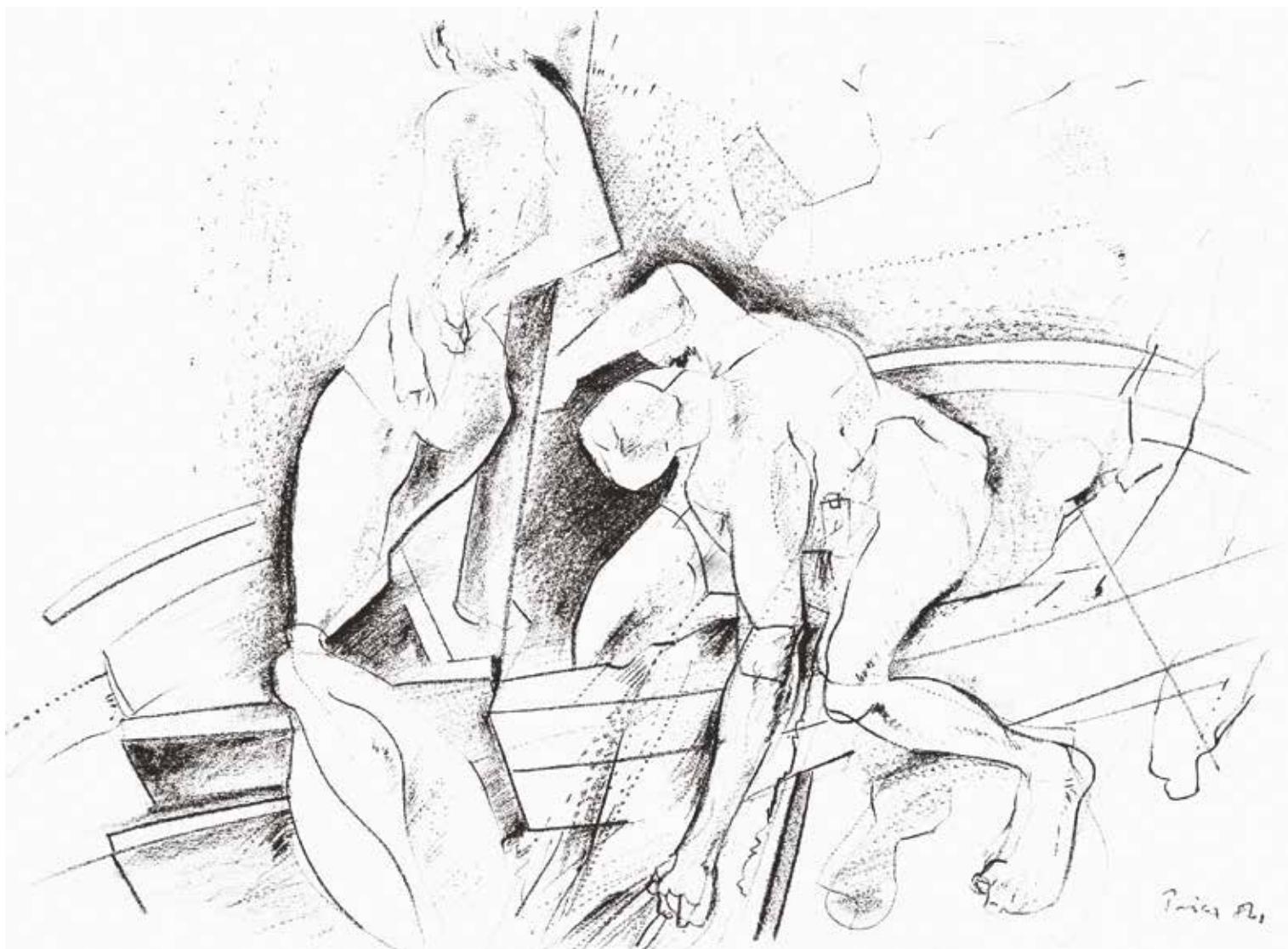
1988 sitotisak 85 x 55 cm

Zlatko Prica izgradio je ljetnu kuću u Taru početkom šezdesetih godina, a već 1966. i 1967. u seriji grafika i ulja zapažamo kako umjetnik na osnovi senzacija iz istarskog zatona blizu ušća Mirne postupno izvlači sustav elementarnih oblika koji će biti svojstveni za čitavo jedno razdoblje, za unutarnju cjelovitost *Tarskog ciklusa*.

Vladimir Maleković
preuzeto iz monografije Zlatka Price
u izdanju Artu studia Azinović

1992 sitotisak 85 x 70 cm

TAR
1982 tuš na papiru 56 x 76 cm

KUPAČICA U MARINI
1987 gvaš na kartonu 46 x 62 cm

KUPAČICA U TARU
1987 ugljen na papiru 50 x 70 cm

NA PUČINI

1991 ulje na platnu 97 x 130 cm

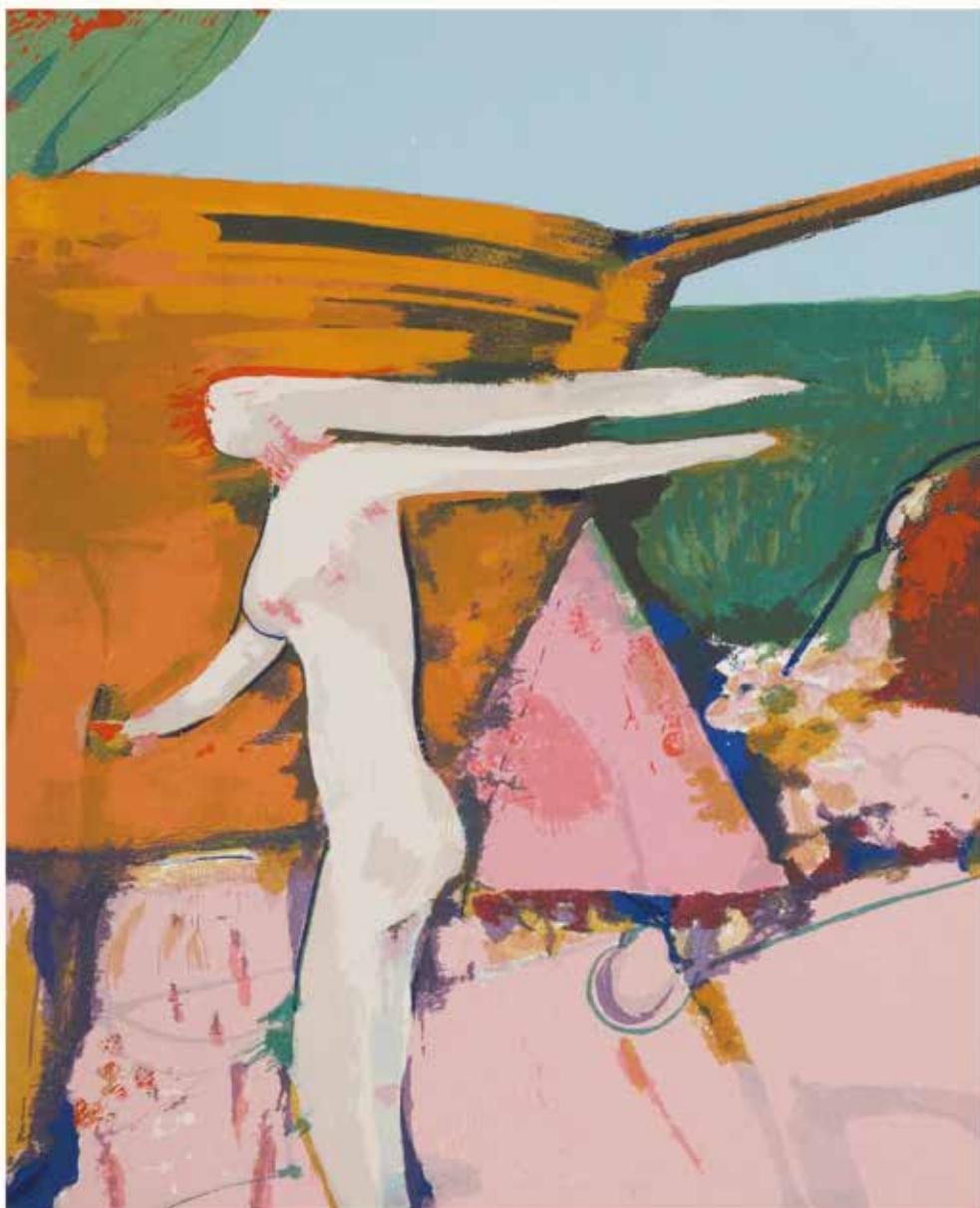
NA RUBU SELA
1986 sitotisak 70 x 100 cm

sitotisak 50 x 70 cm

1992 sitotisak 70 x 85 cm

2001 sitotisak 69 x 52 cm

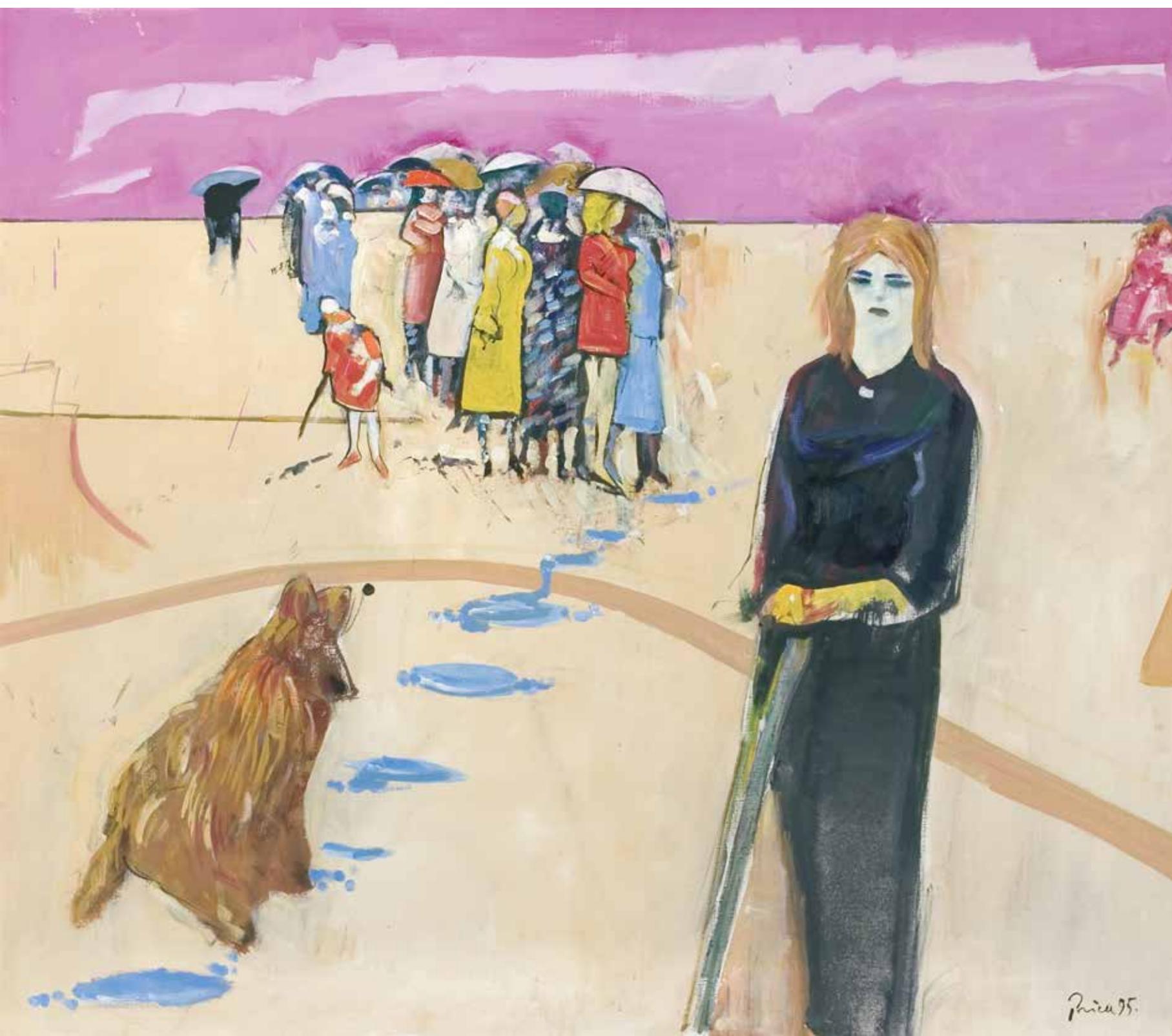
Čovjek i umjetnik nekoliko zavičaja (Zagreb, Samobor, Tar, Pečuh) svoju je pravu zavičajnost nalazio i uvijek ponovno gnijezdio u slikarstvu ostajući jednim od sinonima poslijeratnog hrvatskog slikarstva.

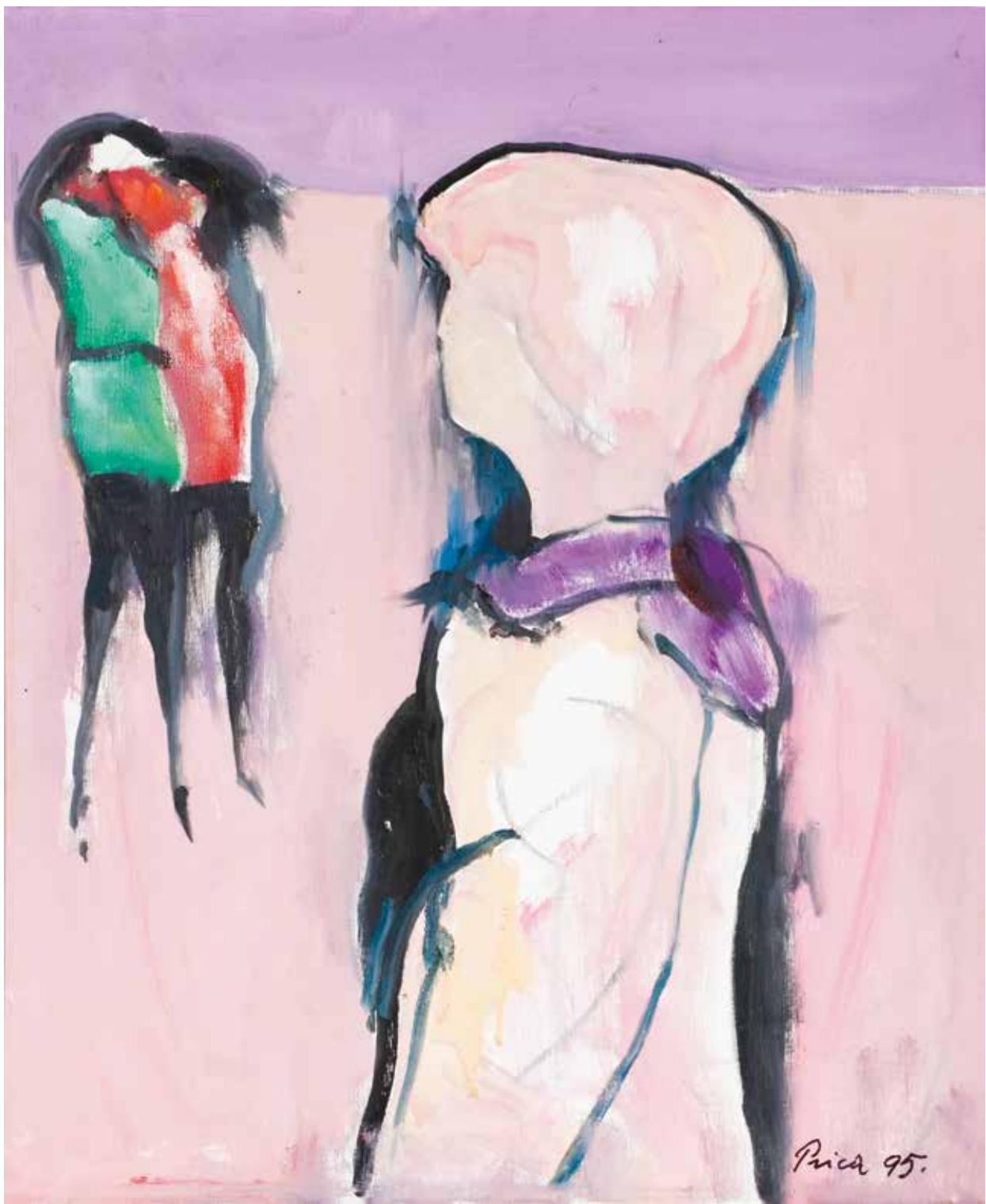
Ive Šimat Banov
preuzeto iz monografije Zlatka Price
u izdanju Artu studia Azinović

Gdje bilo je sunce, sad je kiša. Jedan svijet je nestao i potisnuo ga drugi. Tar i Opatija, ljeto i zima...Noćašnja siva kiša!

Darko Schneider
2004.
preuzeto iz kataloga izložbe "Prica - život i djelo"
u Galeriji Mona Lisa.

OPATIJSKE INSTITUTKINJE S VELIKIM PSOM
1995 ulje na platnu 120 x 140 cm

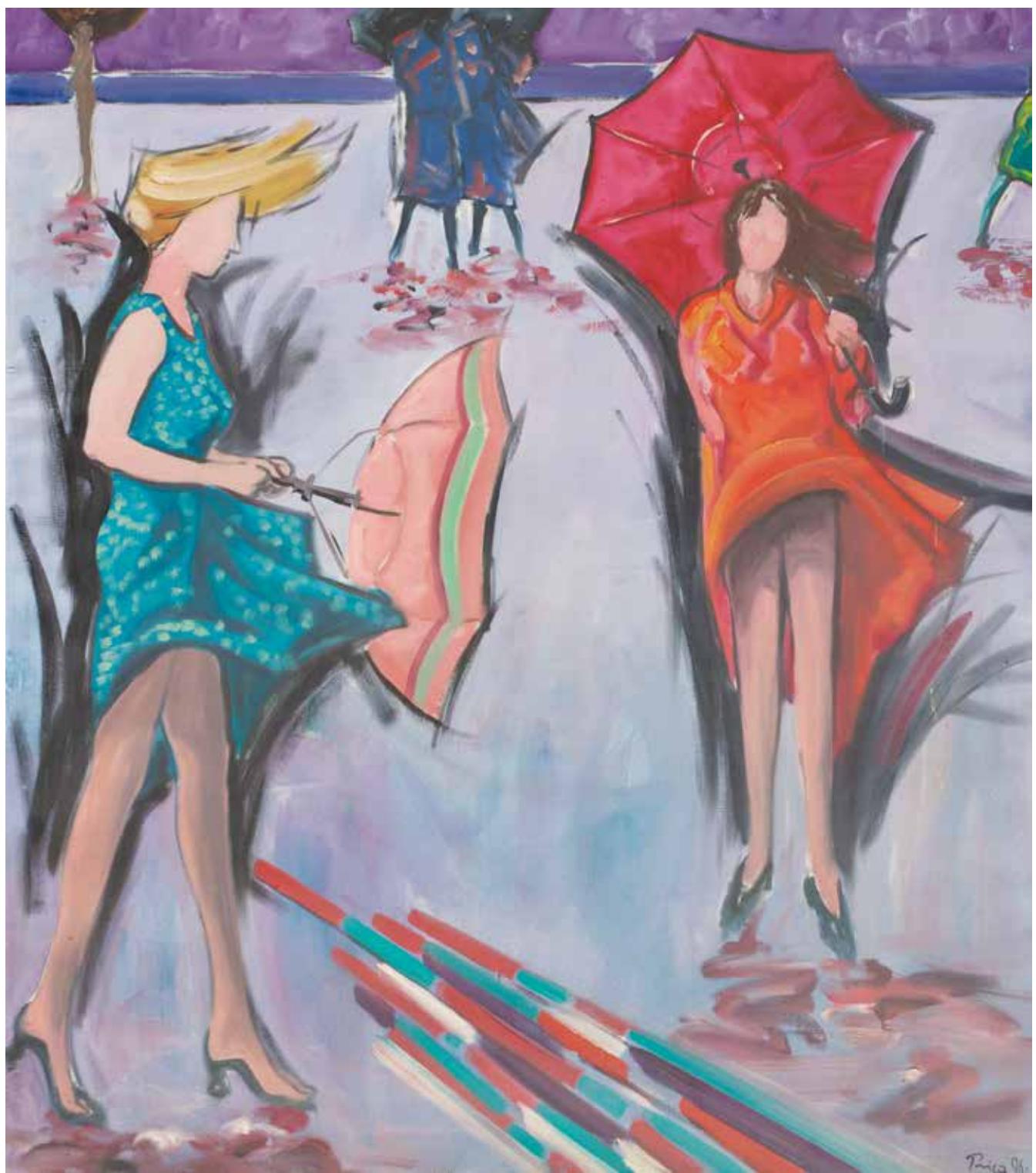
TROJE
1995 ulje na platnu 55.5 x 46 cm

UVELA RUŽA S MAČKOM
1992 ulje na platnu 73 x 60.5 cm

DJEVOJKA SA CRVENIM KIŠOBRANOM
1996 ulje na platnu 150 x 120 cm

DJEVOJKE NA VJETRU

1996 ulje na platnu 160 x 140 cm

MLADENCI
1993 ulje na platnu 81 x 100 cm

SUSRET

1996 ulje na platnu 136 x 120 cm

Zlatko Prica klasik je moderne i suvremene hrvatske umjetnosti, jedan od njezinih najzanimljivijih autora druge polovine XX. stoljeća. Slikar vrlo velikog opusa i kontinuiteta stvaralačkog luka, zadržanog do samog kraja životnog i stvaralačkog puta. Prica je razvijao svoj tip figuracije, podložne stilskim mijenama s konstantom htijenja da likovima i scenarijem dotakne pitanje ljudskog postojanja, njegovih egzistencijalnih stanja prenesenih u logiku osobnog viđenja.

*Stanko Špoljarić
2004.*

preuzeto iz monografije "Prica - život i djelo"
u izdanju Galerije Mona Lisa

DJEVOJKA U CRNOM
1996 ulje na platnu 120 x 140 cm

Slike iz ciklusa Opatijski kišobrani nose svoje vlastito sjećanje, čiji je simbolički prapočetak platno Opatijski kišobran moje majke 1911. U nekom divnom vremeplovu, u slici i uspomeni majke, otkrivamo slikara koji na istom pogledu projicira dva vremena...

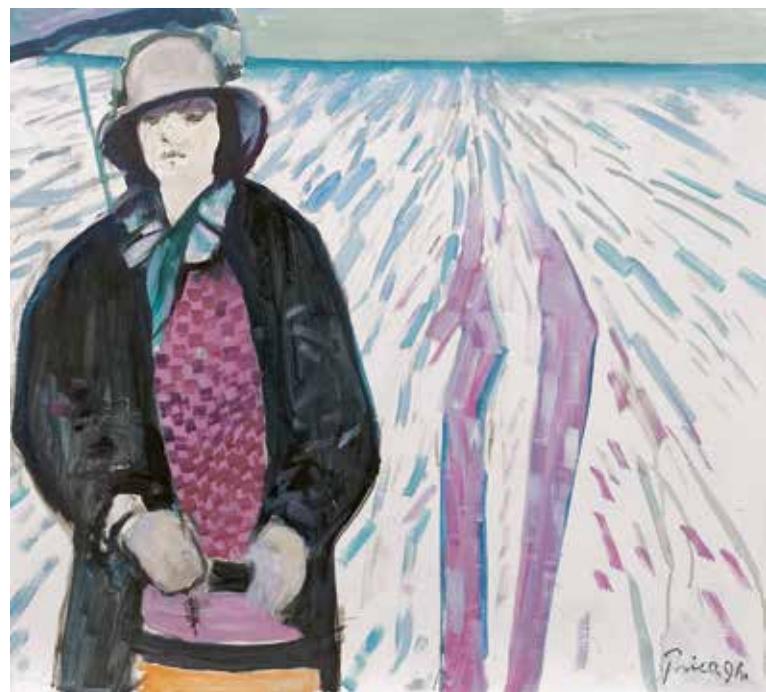
Iako je kišobran simbol, on je tek povod za slikarsko ispitivanje odnosa horizontalne ravni ulica i nevidljive pučine mora i vertikalne gotske uznesenosti figura žena s kišobranima. On je u prenesenom smislu ruka, koja nas odvodi u djetinjstvo, ali i ona radosnica koja nam nudi sliku vremena u kojem participiramo. Na razlici daju dobi i dviju emocija sazdana je čovjekova tajna postojanja. Tajna tradicije slikarstva.

Opatijski kišobrani iako nastali kao obična senzacija dana, kao jednokratni doživljaj, svečanost su boje, atmosfere i opuštenosti. Svojevrstan je to povratak umjetnika prisnom lirskom klasičnom slikarstvu.

*Marina Baričević
2007.*

preuzeto iz kataloga Pricine izložbe
u Domu HDLU - Galerija Prsten - Zagreb

DJEVOJKA S MALIM KIŠOBRANOM
1996 ulje na platnu 120 x 140 cm

DJEVOJKA SA ŠEŠIROM
1992 ulje na platnu 60 x 76 cm

BIJELI KIŠOBRAN
1997 ulje na platnu 46 x 55.5 cm

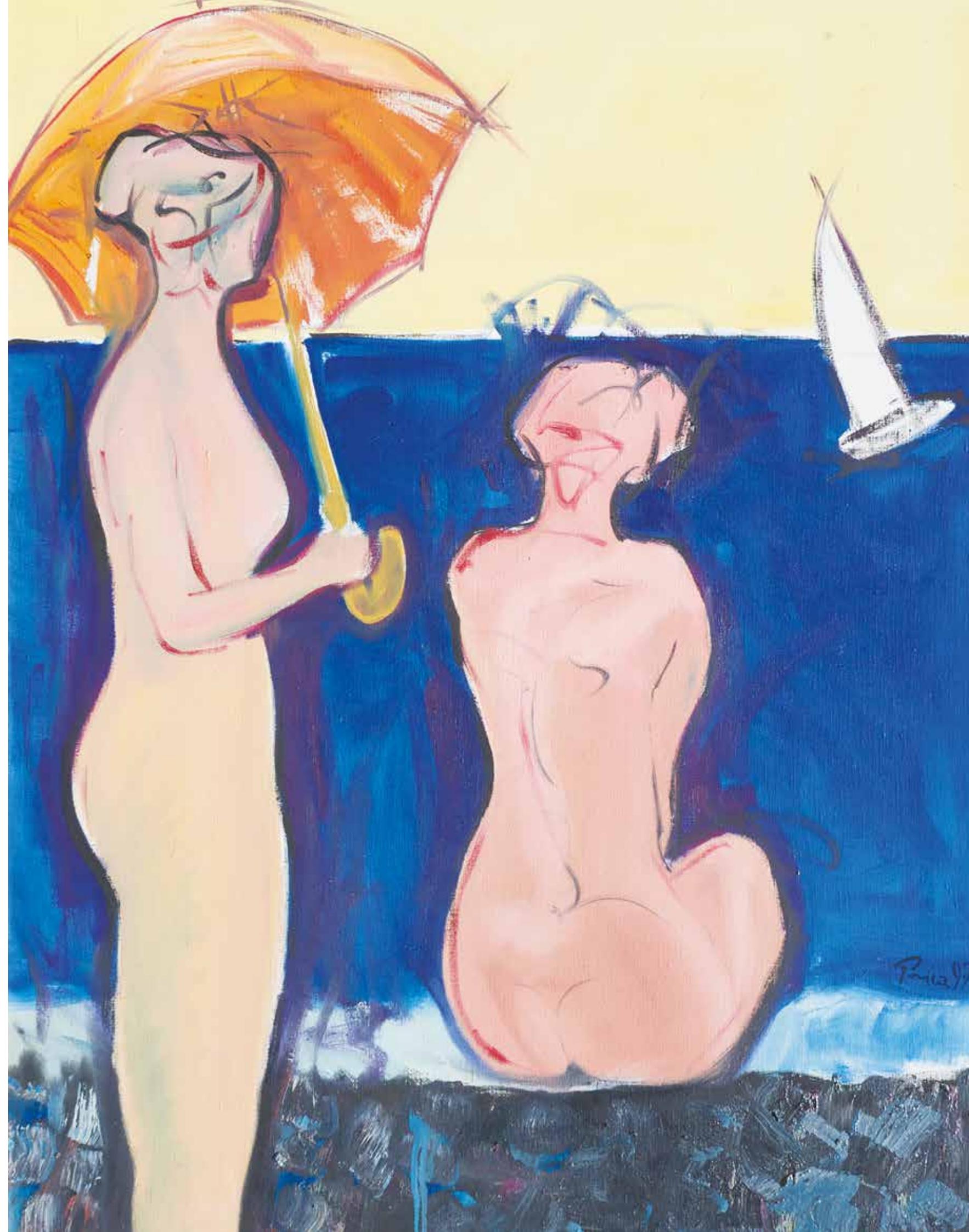
DJEVOJKA U ZELENOJ HALJINI
1999 ulje na platnu 89 x 114.5 cm

Oni koji budu stajali pred Pricinim slikama lako će se uvjeriti da je svako njegovo djelo izvorno mišljen svijet i da je svaka slika neoštećena ponavljanjem, te da prisljava na nova čitanja i nova značenja. Uvjerit će se da je svaka slika plod hrabrosti jednoga duha da korača tankim rubom između ponora i sigurnosti - rubom koji osigurava i novo i staro. Jer to je rukopisom, leksikom i morfologijom moderno, a sadržajem legendarno slikarsko štivo. Štivo koje je novim jezikom znalo izgovoriti drevne čovjekove sumnje, nade i strepnje.

Onima kojima slikarstvo ili likovna umjetnost nije specijalnost nego najčišća potreba duha iznove bih naglasio značenje ovoga slikara u hrvatskom i europskom modernom i suvremenom slikarstvu druge polovine XX. stoljeća.

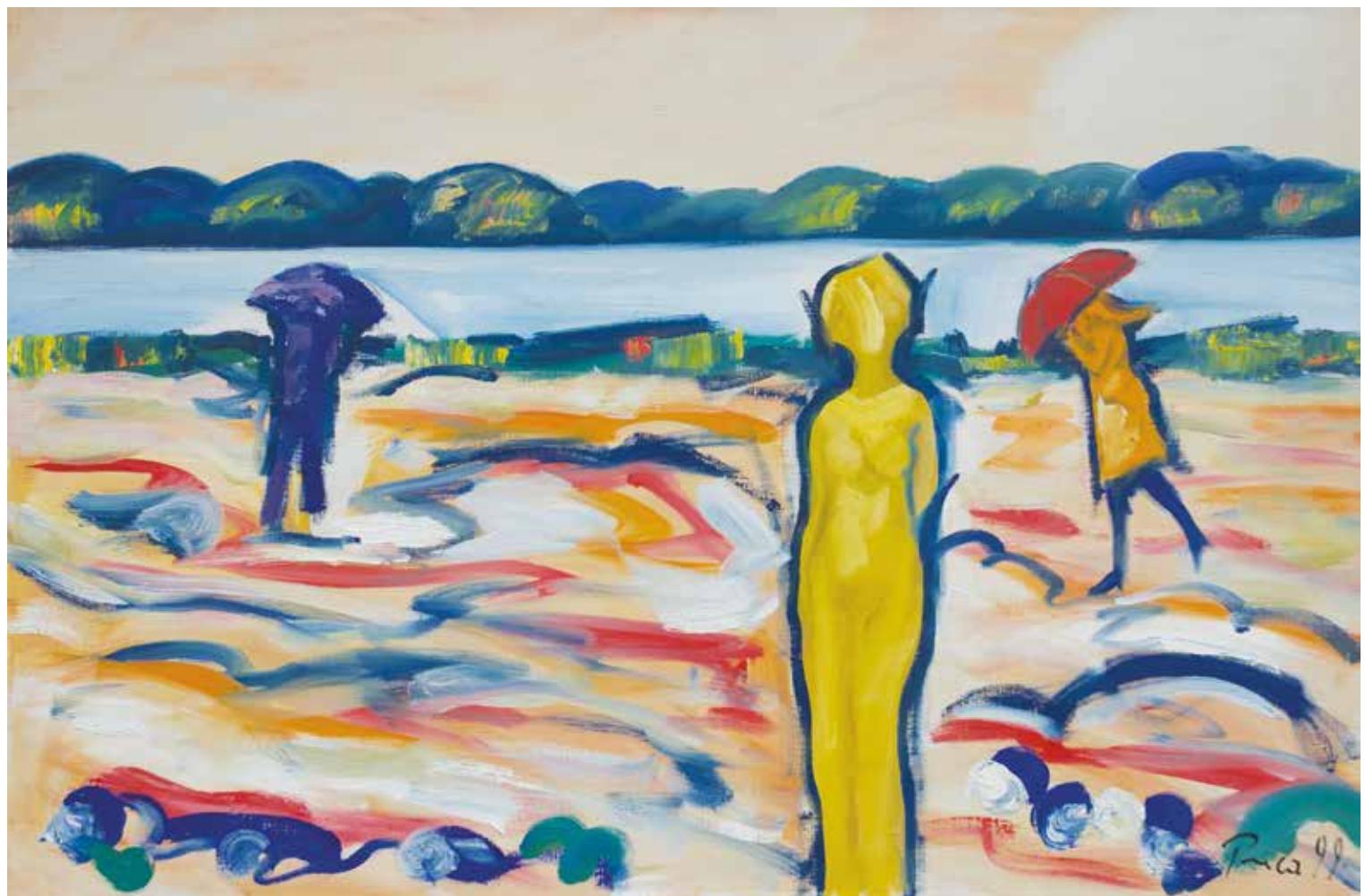
Ive Šimat Banov
preuzeto iz monografije Zlatka Price
u izdanju Art studia Azinović

ŽENE NA OBALI
1997 ulje na platnu 116 x 90 cm

CRVENO JEDRO U SANTA MARINI
1996 ulje na platnu 70 x 105 cm

PLAŽA U SANTA MARINI
1999 ulje na platnu 70 x 105 cm

SASTANAK NA RIVI
1997 ulje na platnu 70 x 105 cm

DJEVOJKA U ZELENOJ HALJINI
1999 ulje na platnu 70 x 105 cm

U zadnjim godinama 20. Stoljeća Zlatko Prica izdvaja lik žene kao posebnu temu. Ona postaje središnji ikonografski element slike. Znao je taj veliki gentleman da je žena u slikarstvu kroz povijest nadahnuće i misterij. Smrt ga je 2003. godine zaustavila u nastavljanju novog ciklusa. Na dovršeni opus velike dinamike i istraživačkog zanosa spustila se noć.

*Marina Baričević
2007.*

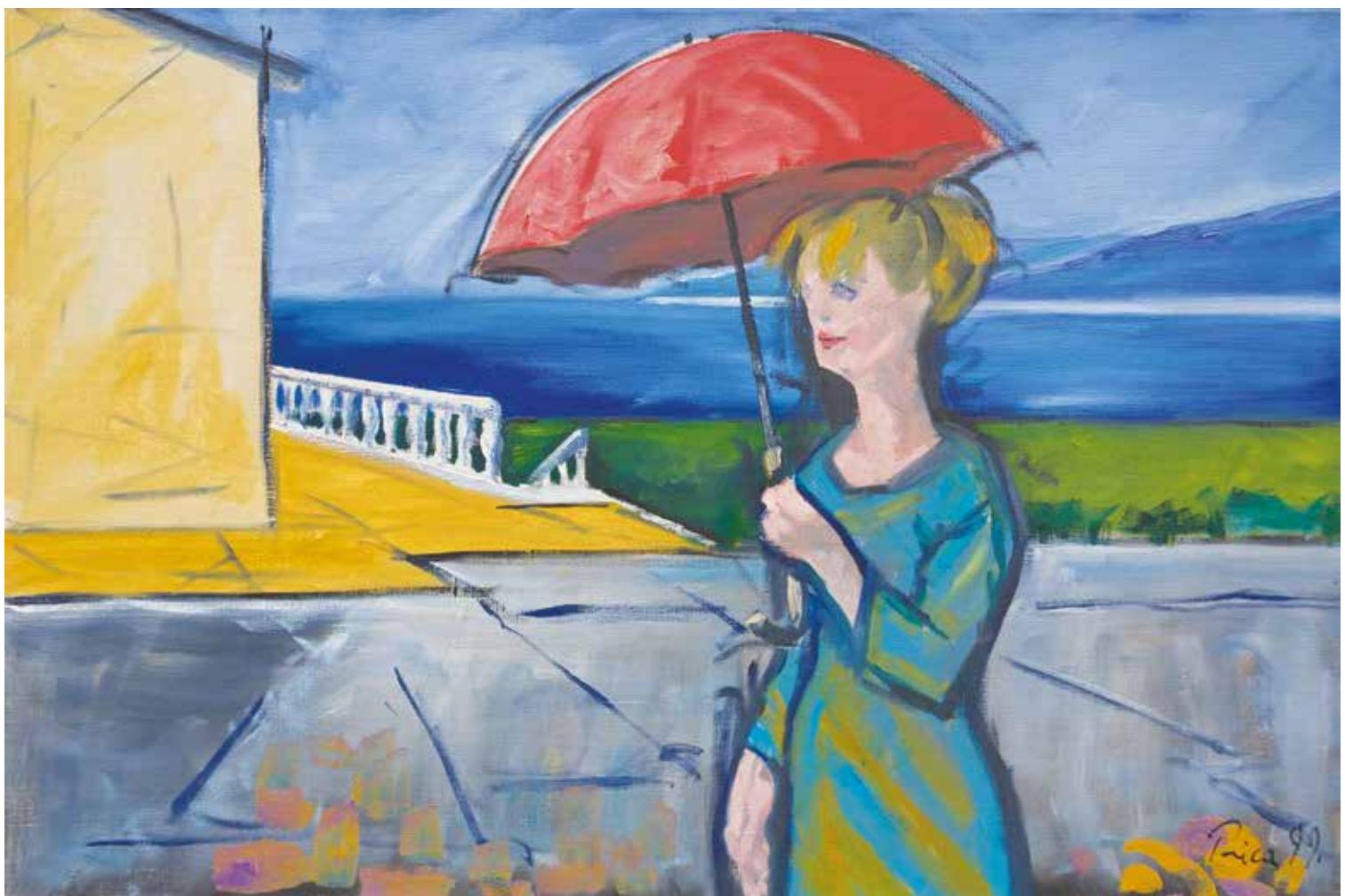
preuzeto iz kataloga Pricine izložbe
u Domu HDLU - Galerija Prsten - Zagreb.

1993 sitotisak 50 x 36 cm

DJEVOJKE NA RIVI
1999 ulje na platnu 70 x 105 cm

DJEVOJKA SA CRVENIM KIŠOBRANOM
1999 ulje na platnu 70 x 105 cm

DVIJE DJEVOJKE
1999 ulje na platnu 65 x 54 cm

OSAMLJENA
2000 ulje na platnu 61 x 50 cm

ŽENA POD KIŠOBRANOM
2001 odljev u bronci visina 64 cm

DVIJE ŽENE
2001 odljev u bronci visina 62 cm

1996 sitotisak 70 x 50 cm

1998 sitotisak 70 x 50 cm

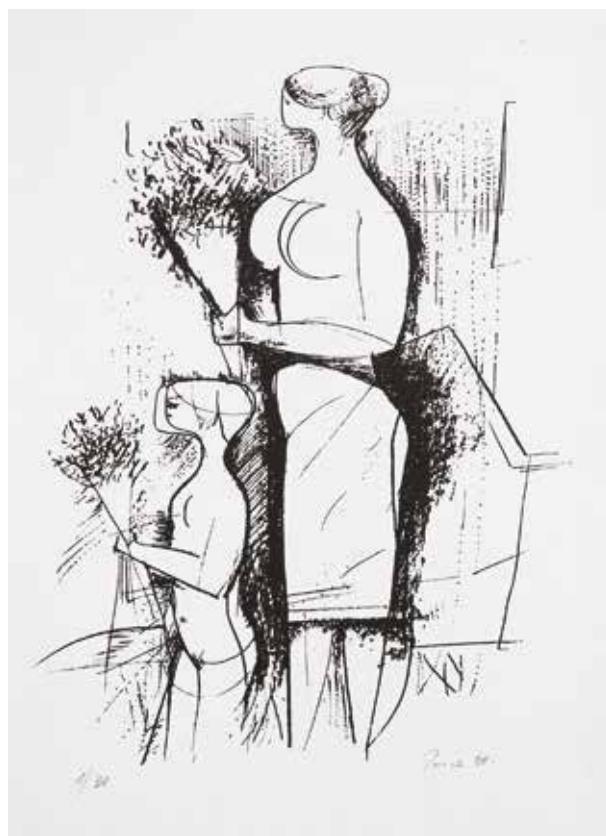

1996 sitotisak 50 x 70 cm

KATALOG DJELA

str.	
16	1 PEJZAŽ oko 1950-te ulje na platnu 64 x 81 cm
17	2 KOKOT 1940 ulje na platnu 21 x 27.5 cm
18	3 MLADENKA 1956 ugljen na papiru 59 x 53 cm
19	4 DJEVOJKA S PIJETLOM 1954 ulje na platnu 73 x 100 cm
20	5 PEJZAŽ OKO MIRNOVCA 1956 ulje na platnu 81 x 116 cm
22	6 AGLOMERACIJA CRVENO ZELENO PLAVO 1960 gvaš na kartonu 48.5 x 67 cm
23	7 ZELENI STOL 1960 ulje na platnu 63.5 x 90 cm
24	8 PLODOVI ZEMLJE 1962 ugljen na papiru 49 x 63 cm
25	9 LJETNO VOĆE 1968 ulje na platnu 65 x 81 cm
26	10 ŽUTO STABLO 1967 ulje na platnu 160 x 129 cm
27	11 ZRELI PLODOVI NA PROZORU 1968 pastel na papiru 48 x 63 cm
30	12 STUDIJA RIBARA 1970 flomaster na papiru 45 x 62 cm
31	13 RIBARICA 1974 ulje na platnu 130 x 97 cm

str.	
32	14 TAR 1974 tuš na papiru 48 x 66 cm
33	15 RIBAR NA BARCI 1978 tuš na papiru 48 x 66 cm
34	16 ŽENA SA CVIJEĆEM 1977 ugljen na kartonu 65 x 50 cm
35	17 1988 sitotisak 50 x 71 cm
	18 1991 sitotisak 69 x 88 cm

19
1990 sitotisak 50 x 38 cm

- 20 **1988** sitotisak 42 x 59.5 cm
- 21 **1986** sitotisak 70 x 100 cm
- 22 **1989** sitotisak 86 x 66 cm
- 23 **SUSRET NA RIVI**
1984 ugljen na papiru 51 x 73 cm
- 24 **DJEVOJKA SA CVIJETOM**
1982 ugljen na papiru 56 x 76 cm
- 25 **FIGURE NA RIVI**
1983 ugljen na papiru 53 x 76 cm
- 26 **POD ŽUTIM JEDROM**
1987 ulje na platnu 98 x 130 cm
- 27 **1993** sitotisak 76 x 71 cm
- 28 **1988** sitotisak 85 x 55 cm
- 29 **1992** sitotisak 85 x 70 cm
- 30 **TAR**
1982 tuš na papiru 56 x 76 cm
- 31 **KUPAČICA U MARINI**
1987 gvaš na kartonu 46 x 62 cm
- 32 **KUPAČICA U TARU**
1987 ugljen na papiru 50 x 70 cm

- 33
1994 sitotisak 72 x 50 cm
- 34 **NA PUČINI**
1991 ulje na platnu 97 x 130 cm
- 35 **NA RUBU SELA**
1986 sitotisak 70 x 100 cm
- 36 sitotisak 50 x 70 cm
- 37 **1992** sitotisak 70 x 85 cm
- 38 **2001** sitotisak 69 x 52 cm
- 39 **OPATIJSKE INSTITUTKINJE S VELIKIM PSOM**
1995 ulje na platnu 120 x 140 cm

str.	
56	40 TROJE 1995 ulje na platnu 55.5 x 46 cm
57	41 UVELA RUŽA S MAČKOM 1992 ulje na platnu 73 x 60.5 cm
58	42 DJEVOJKA SA CRVENIM KIŠOBRANOM 1996 ulje na platnu 150 x 120 cm
59	43 DJEVOJKЕ NA VJETRU 1996 ulje na platnu 160 x 140 cm
60	44 MLADENCI 1993 ulje na platnu 81 x 100 cm
61	45 SUSRET 1996 ulje na platnu 136 x 120 cm
63	46 DJEVOJKA U CRNOM 1996 ulje na platnu 120 x 140 cm
64	47 DJEVOJKA S MALIM KIŠOBRANOM 1996 ulje na platnu 120 x 140 cm
66	48 DJEVOJKA SA ŠEŠIROM 1992 ulje na platnu 60 x 76 cm
66	49 BIJELI KIŠOBRAN 1997 ulje na platnu 46 x 55.5 cm
67	50 DJEVOJKA U ZELENOJ HALJINI 1999 ulje na platnu 89 x 114.5 cm
69	51 ŽENE NA OBALI 1997 ulje na platnu 116 x 90 cm
70	52 CRVENO JEDRO U SANTA MARINI 1996 ulje na platnu 70 x 105 cm

str.	
71	53 PLAŽA U SANTA MARINI 1999 ulje na platnu 70 x 105 cm
72	54 SASTANAK NA RIVI 1997 ulje na platnu 70 x 105 cm
73	55 DJEVOJKA U ZELENOJ HALJINI 1999 ulje na platnu 70 x 105 cm
75	56 1993 sitotisak 50 x 36 cm
76	57 DJEVOJKЕ NA RIVI 1999 ulje na platnu 70 x 105 cm
77	58 DJEVOJKA SA CRVENIM KIŠOBRANOM 1999 ulje na platnu 70 x 105 cm
78	59 DVIJE DJEVOJKЕ 1999 ulje na platnu 65 x 54 cm

61

1992 sitotisak 71 x 50 cm

- 62
OSAMLJENA
2000 ulje na platnu 61 x 50 cm
- 63
ŽENA POD KIŠOBRANOM
2001 odljev u bronci visina 64 cm
- 64
DVIJE ŽENE
2001 odljev u bronci visina 62 cm
- 65
1996 sitotisak 70 x 50 cm
- 66
1998 sitotisak 70 x 50 cm
- 67
1996 sitotisak 50 x 70 cm

str.

79

80

81

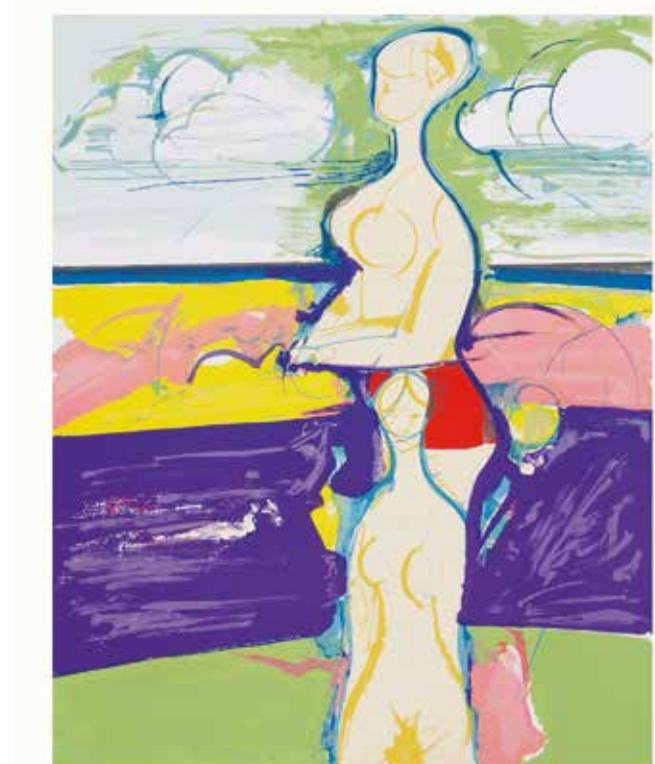
82

82

82

82

83

68

1992 sitotisak 85 x 70 cm

Nakladnik
KRATIS; Sv. NEDELJA
GALERIJA MONA LISA Zagreb

Za nakladnika
ROBERT JURICA KRAJAČIĆ
MARTIN HENC

Životopis Zlatka Price
MARIJA GELO

Autori tekstova - citati
ZLATKO PRICA
GRGO GAMULIN
NIKOLA ALBANEŽE
STANKO ŠPOLJARIĆ
VLADIMIR MALEKOVIĆ
IVE ŠIMAT BANOV
DARKO SCHNEIDER
MARINA BARIČEVIĆ

Fotografije
STANKO VRTOVEC
MARTIN HENC

Tisk i uvez
PRINTERA Sv. Nedelja

Naklada
300 primjeraka

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001111624..

ISBN 978-953-7352-25-7

Zagreb, 2021.

Galerija Mona Lisa
Zagreb